rozsévač rozsievač

2

február/únor
2021
ročník 91

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

„Prečo ma nazývaš dobrým?“

S jakým motivem nakupuješ?

Spomíname s vďakou

BIBLICKÝ ŠATNÍK KRESŤANA

Vyzleč svoju samospravodlivosť – obleč si Kristovu spravodlivosť

„Keď kráľ vošiel pozrieť na hodovníkov, videl tam človeka, ktorý nebol oblečený do svadobného rúcha. Povedal mu: ‚Priateľu, ako si sem vošiel, veď nemáš svadobné rúcho?‘ On onemel. Vtedy kráľ povedal sluhom: ‚Zviažte mu nohy a ruky a vyhoďte ho von do tmy. Tam bude plač a škrípanie zubami‘ “ (Mt 22, 11 – 13).

Modlitební karavan,

aneb pojízdná modlitební místnost M 24-7 v Šumperku

Co je modlitební karavan a k čemu slouží?

Modlitební karavan je praktickým nástrojem a součástí modlitebního hnutí, které v Česku vzniklo v roce 2007 (v návaznosti na celosvětové hnutí M 24-7). Modlitební karavan 24-7 je mobilní modlitební místnost, u níž se mohou lidé setkat s živým Bohem, poznat Jeho lásku a pomoc skrze službu křesťanských dobrovolníků. Především nabízíme modlitbu.
Snažíme se, jako křesťané, být těm, kteří jdou okolo nebo se u karavanu zastaví, svědky o Ježíši a toužíme po tom, aby získali díky naší službě zkušenost s modlitbou, ať už jsou z církve nebo z nekřesťanského prostředí. Věříme, že mnoho lidí je otevřených pro přímluvnou modlitbu, ať už Pána Boha znají

nebo ne. Mnoho lidí prochází různými těžkostmi a často nevědí, kde hledat pomoc.
U karavanu sloužíme lidem rozhovorem, modlitbou, případně poradenskou pomocí. Pro vytvoření příjemného prostředí k rozhovorům máme k dispozici posezení a nabízíme nápoje (především kávu) a drobné občerstvení zdarma.
V Šumperku jsme letos prožili u karavanu čtyři dny. Spotřeba kávy byla velká, ale i modliteb bylo vysloveno mnoho. Většinou jsme sloužili ve čtveřici ve dvouhodinových intervalech. Dobrovolníci byli ze šesti evangelikálních sborů, jedna církev byla zastoupena dvěma sbory. Sloužilo nás celkem třicet a prožili jsme moc hezkou spolupráci v jednotě Božího Ducha. Všichni jsme táhli za jeden konec provazu, to znamená pomoci lidem najít a poznat Boha, přijmout Jeho velkolepou nabídku odpuštění všech provinění a přijetí daru nového života v Ježíši Kristu. Jak jsem uvedl na začátku, tento misijní projekt je součástí modlitebního hnutí M 24-7, o němž jsem psal samostatný článek v Rozsévači 2/2018 s nadpisem „Modlitby 24-7".

Pro ty, kdo by se chtěli zapojit do modlitebního hnutí M 24-7 nebo by měli zájem o modlitební karavan, uvádím webovou stránku s bližšími informacemi: http://www.modlitby24-7.cz/o-24-7

Mirek Jersák

(Pokračování na str. 7)

Obsah

Modlitební karavan....2
Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky....3
Oblékli sme Krista....4
Vyzleč svoju samospravodlivosť...
Prečo ma nazývaš dobrým?....5
S jakým motivem nakupuješ?
Bůh tě oblékl
Pozdrav z Malawi....6
Kdo řídí tvou budoucnost?....7
Modlitební karavan v Šumperku
Rozhovor s kazateľom – Miroslav Čížek....8
Rádio 7/ Mohu sloužit....9
Pomoc zhora
Šat spravedlnosti a vysvobození....10
Jak překonat strachy... 11
Naozaj?....12
Modlitba viery
Bezpečné cesty....13
Jak se modlit za marnotratné syny a dcery
Co je vidět a co se skrývá?....14
Boj o zaslíbení
Milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému....15
Růško, ktoré odhaľuje....16
Poutáme se bezpečnostním pásem?
S Ježíšem v kuchyni....17
Radost mám
Bůh je skutečný...
Biblia – Inšpiruj sa...
Moje svedectvo....18
Inzerce
Recenzia....19
Národný týždeň manželstva 2021 „Perničky"
Redakční oznamy
I. Kultová: Poslední doba 20

rozsievač • rozsévač
Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Predseda Redakčnej rady: Ján Szőllős
Šéfredaktorka: Marie Horáčková
Redakčná rada: S. Baláž, D. Jersáková, M. Jersák, R. Orvošová, L. Podobná, E. Pribulová
Grafická koncepcia časopisu: Ján Boggero
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, E. Pribulová
Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza 11-krát do roka.
Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 18,- € na rok (cena jedného výtlačku 1,64 €) + poštovné.
Poštovné - zbory: 3,- € za kus a rok,
jednotlivci:
cena výtlačku 1,64 € + 5,50 € poštovné za kus a rok.
Odberatelia v ČR: predplatné 484,- Kč na rok (cena jednoho výtisku 44,- Kč) + poštovné.
Poštovné - zbory: 102,- Kč na kus a rok,
jednotlivci:
cena výtisku 44,- Kč + 252,- Kč poštovné za kus a rok.
Odber v zahraničí: predplatné 18,- €, aktuálne poštovné 29,- €.
SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napísať meno odberateľa. Var. symbol: 888, **ČR:** Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840
Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievač – časopis Brat. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120
Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; **SR:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava
Uzávierka obsahu čísla 2/2021: 7. 1. 2021
Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava
SSN 02316919 – MK SR 699/92
Poznámka: Zverejnené články nemusejí vyjadřovat názor redakce. Všechny články procházejí posouzením Redakční rady a ne všechny jsou uveřejněné.

Marie Horáčková

V uvedeném biblickém oddílu povolává Ježíš celníka Matouše.
Když s ním potom v domě stoluje, sedí kolem ostatní celníci, hříšníci a také Ježíšovi učedníci. Uviděli to farizeové a hned vyčítají Ježíšovým učedníkům, že jejich Mistr jí s hříšníky.
Nikde v Bibli nečteme, že by Bůh zakazoval stolování s celníky nebo hříšníky. Právě naopak. Ježíš lidem na zemi ukazoval, že není problém v kontaktu s hříšníky.
Vždyť „lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní" (Mt 9, 12). Ježíš nepřišel pozvat spravedlivé, ale hříšníky. Problémem je farizejská samospravedlnost. Farizeové vymysleli k Božím přikázáním mnoho zákazů a příkazů pro lid, ale sami je nedodržovali. Ježíš je jednou nazval obílenými hroby. Na povrchu jsou krásné, ale uvnitř něco hnije. Oblékli si šat samospravedlnosti, honosili se jím, napomínali druhé. Jak dobře chutná, žít ve svých výšinách, v pýše sama na sebe. Jak je však těžké se ze svých výšin snížit až k Ježíšovým nohám, pokořit se před Bohem, svléci svůj samospravedlivý šat a obléci šat Ježíšovy spravedlnosti. Pro někoho naprosto nemožné. Lidé se smějí dnes stejně, jako se smáli Ježíši, když přišel do domu rodičů, jimž zemřela dcera. Její otec Jej prosil: „Má dcera právě skonala, ale pojď. Vlož na ni svou ruku a bude žít. Ježíš vstal a šel s ním i se svými učedníky" (Mt 9, 18–19).

Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky (Mt 9, 13)

V jeho domě již viděl hlučící dav a hudebníky, připravené k dívčinu pohřbu. Řekl jim: „Jděte odtud! Ta dívka neumřela, ale spí" (Mt 24). Ale jak užaslí museli být ti samospravedliví, když pak uviděli, jak dívka vyšla z domu živá a zdravá. Lidé si o tom povídali po celé krajině. Ale samospravedlnost vládne i dnes, v naší době.
My, lidé, jsme se nezměnili. Ve Wikipedii se píše, že samospravedlnost nebo-li sebespravedlnost je sentimentálnost a postoje svatější než máš ty. Je to pocit nebo projev obvykle samolibé morální nadřazenosti. Je odvozen z pocitu, že něčí víra, činy nebo vztahy mají větší ctnost než víra „průměrného člověka".
Tito jedinci často netolerují názory a chování ostatních.

Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce (Mt 11, 29).

Uvědomila jsem si, jak se musím mít na pozoru. Jak nutně potřebuji mít úzký a důvěrný vztah s Ježíšem, Jeho ochranu, Jeho milost, abych nesklouzla do této samolibosti, vždyť je to tak jednoduché. Pane Bože, Ty nám říkáš: **Svleč ze sebe svůj hříšný charakter a obleč Krista, Jeho charakter. „Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce" (Mt 11, 29).**
Chraň mne, chraň nás, Pane Bože, od pocitu nadřazenosti nad druhými. Prosviť moje nitro Tvým Duchem svatým a odstraň všechnu moji pýchu. Naplň moje nitro Tvým Duchem svatým až po okraj, abych jím přetékala a mohla tak říci druhým lidem, že Bůh je připraven dát milost každému člověku.

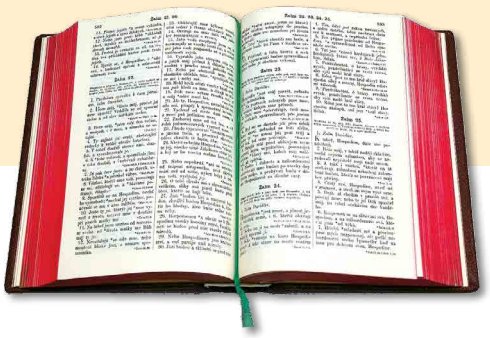

Biblický šatník křesťana

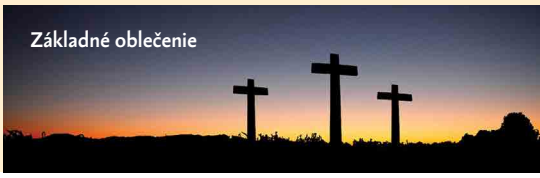

Vyzleč svoju samospravodlivosť – obleč si Kristovu spravodlivosť

Starozákonný text:

„Radovať sa budem v Hospodinovi, nech moja duša jasá v mojom Bohu, lebo ma odel rúchom spásy, zahalil ma plášťom spravodlivosti ako ženícha, čo si pripevňuje veniec, a ako mladuchu, ktorá si pripína svoj klenot“ (Iz 61, 10).

Starozákonní text:

„Velmi se veselím z Hospodina, má duše jásá k chvále mého Boha, neboť mě oděl rouchem spásy, zahalil mě pláštěm spravedlnosti jak ženicha, jenž si jako kněz čelenku bere, a jako nevěstu, která se krášlí svými šperky“ (Iz 61, 10).

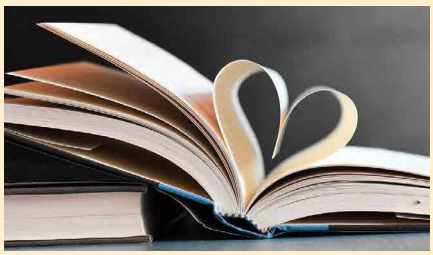

Novozákonný text:

„Keď kráľ vošiel pozrieť na hodovníkov, videl tam človeka, ktorý nebol oblečený do svadobného rúcha. Povedal mu: ‚Priateľu, ako si sem vošiel, veď nemáš svadobné rúcho?‘ On onemel. Vtedy kráľ povedal sluhom: ‚Zviažte mu nohy a ruky a vyhoďte ho von do tmy‘ “ (Mt 22, 11 – 13).

Novozákonní text:

„Když král vstoupil mezi stolovníky, spatřil tam člověka, který nebyl oblečen na svatbu. Řekl mu: Příteli, jak ses sem dostal, když nejsi oblečen na svatbu? On se nezmohl ani na slovo. Tu řekl král sloužícím: Svažte mu ruce i nohy a uvrhněte ho do temnot“ (Mt 22, 11–13).

Svadba je príležitosť, na ktorú sa hlavní aktéri, ženích a najmä nevesta, ale aj hostia, chcú čo najkrajšie a najlepšie oblieť. Je to možnosť predviesť sa pred ostatnými účastníkmi, ukázať svoje bohatstvo, vkus, originalitu. Na druhej strane aj pravidlá slušnosti vyžadujú, aby sme na takúto jedinečnú oslavu prišli v tom najlepšom, čo máme, a nie vo vyťahaných teplákoch. Práve tento obraz oblečenia na svadbu používa Božie slovo na vykreslenie toho, ako sa snažíme urobiť na Boha dojem svojou spravodlivosťou a vlastnými dobrými skutkami. Je to pre nás prirodzené, že sa nechceme vzdať svojho rúcha, svojej spravodlivosti. Myslíme si, tak ako ten človek v podobenstve, že je dostatočne dobré, dostatočne pekné, že tie škvrny spôsobené naším nespravodlivým konaním si nikto z ľudí nevšimne. A možno aj Boh zhovievavo prižmúri oči a uzná, že naše dobré skutky prevažujú nad tými zlými, že tie naše šaty nakoniec vyhovujú, a pustí nás na svadbu, teda dá nám za odmenu večný život.
V takomto myslení nás podporujú aj rôzne náboženstvá, dokonca aj niektoré mylné pohľady kresťanstva. Veď tak je to spravodlivé – ak niečo máme získať, tak si to musíme zaslúžiť. Máme tendenciu postaviť sa pred Boha ako ten farizej v chráme v podobenstve s mýtnikom (Lk 18,10 – 12) a menovať, čo všetko plníme a robíme. Božie slovo nám však jasne zjavuje, že naša vlastná spravodlivosť nestojí za nič. Hovorí, že „Nieto spravodlivého, niet ani jedného, niet rozumného, niet nikoho, kto by hľadal Boha. Všetci sa odvrátili, napospol sa stali neužitočnými. Niet nikoho, kto by robil dobro, niet ani jedného“ (Rim 3, 10 – 12). Musíme svoju spravodlivosť vyzlieť a prijať „rúcho spásy“ a „plášť spravodlivosti“ od Pána Ježiša Krista. Ak sa pokúšame vstúpiť na svadbu vo svojom rúchu samospravodlivosti, lebo si myslíme, že je lepšie ako to, čo nám dáva Boh, budeme vyhodení von do tmy zatratenia, varuje nás Pán Ježiš v podobenstve. Apoštol Pavol to jasne zdôrazňuje: „Veď ste spasení milosťou skrze vieru. A to nie je z vás, je to Boží dar. Nie zo skutkov, aby sa nikto nevystatoval“ (Ef 2, 8 – 9). Ak si vyzlečieme svoje rúcho samospravodlivosti a uznáme, že v ňom nemôžeme ísť na svadbu, že v ňom nemôžeme byť zachránení, a ak prijmeme rúcho Kristovej spravodlivosti, ktoré nám z lásky pripravil, tak zažijeme veľkú radosť. Tak si môžeme byť istí, že budeme prítomní na svadbe Baránkovej, keď si príde po svoj ľud, a nikto nás z tejto svadby nevyhodí.

Ľudia navôkol si možno o mne myslia, aký som dobrý, aký som spravodlivý človek. Vidíš, Pane, že aj ja mám tendenciu si to o sebe myslieť, považujem sa za celkom dobrého, celkom spravodlivého človeka. Však nič také hrozné som neurobil, nikoho som nezabil. Takto hovoria mnohí moji známi a priatelia. Možno sa pritrafí nejaká malá krádež, napríklad cesta bez lístka „načierno“, alebo malé klamstvo, ktoré nikomu neuškodí a mne pomôže. Tie malé potknutia predsa vykompenzujem mnohonásobne dobrými skutkami. Dúfam, že to patrične oceníš. Vidíš, Pane, že takto „prirodzene“ rozmýšľam nielen ja, ale mnohí ľudia. Ty mi však hovoríš, že aj myšlienkou môžem zhrešiť a že keď neurobím dobro, ktoré je v mojich možnostiach urobiť, tak mám hriech. Pane, je hrozné si uvedomiť, že ty poznáš všetky moje myšlienky, aj tie najtajnejšie. Keď si to uvedomím, viem, že sa nemôžem postaviť pred Teba ako spravodlivý, nemôžem si nárokovať spravodlivú odplatu, lebo tou by bola smrť. Môžem len prosiť a ďakovať za Tvoju milosť. Bez Tvojej každodennej milosti nedokážem a nemôžem prežiť. Ďakujem Ti, Pane, že mi dávaš ako dar svoju dokonalú spravodlivosť a večný život, ktorý som si nezaslúžil svojimi dobrými skutkami, ale ktoré môžem teraz konať slobodne, z vďačnosti, na Tvoju slávu.

„Prečo ma nazývaš dobrým? Nikto nie je dobrý, iba jeden – Boh.“

(Mk 10, 18)

Pán Ježiš týmto vyhlásením ponúka pravdu, ktorá má moc oslobodzovať človeka od často nepostihnuteľného hriechu vlastnej dobroty. Nedokážeme predvídať, aké veľké je pokušenie spoliehať sa na vlastnú dobrotu. Môžeme si byť istí, že naša dobrota nakoniec vyústi do samospravodlivosti. Prestali sme rešpektovať vyhlásenie Pána, že nikto nie je dobrý, jedine Boh. Čo iné môžeme čakať ako len nemilé prekvapenia? Ľudské dobro – samospravodlivosť, začne človeka posúvať zlým a nebezpečným smerom. Samospravodlivý človek môže pripustiť, že nie je dobrý. Ale falošná hra samospravodlivosti sa neskončila, človek neodolá myšlienke: *No predsa som lepší ako ten, aj ako tamten blížny.* Podvod sa pokušiteľovi podaril: Ak nikto z ľudí nie je dobrý, ako je možné, že človek sa stal vo svojich očiach nie dobrým, ale lepším? Tu sa končí život v duchu evanjelia. Život spoločenstva, kde sme v Kristovi jedným telom, sa sebecky zúžil na osobný príbeh: *„Ja som lepší!“* Falošný pocit spravodlivosti a pohrdnutie desiatkami, ba až stovkami ľudských príbehov vykúpenia z milosti.

Pán sa vo svojej nekonečnej milosti sklonil k nohám učeníka Petra a skláňa sa aj k tvojim nohám. Ale samospravodlivý kresťan prerába a formuje ľudí na svoj obraz. V Kristovej spravodlivosti sme sa všetci stali dlžníkmi a služobníkmi Božej lásky. Mocne nás oslovuje apoštol Pavol, služobník Kristovej spravodlivosti: *„... lebo tešíme sa, keď my sme slabí, ale vy ste mocní. Za to sa aj modlíme, aby ste sa totiž zdokonaľovali“* (2K 13, 9).

Kristova spravodlivosť nie je výstavný artikel, ale životobudič. Apoštol Ján nás silným povzbudením vzpriami a zorientuje v spleti názorov: „Deti, nech vás nik nezvedie! Kto koná spravodlivo, je spravodlivý, ako aj on sám je spravodlivý“ (1J 3, 7b). „...Ten, kto nekoná spravodlivo, nie je z Boha; ani ten, kto nemiluje svojho brata“ (1J 3, 10b).

Ak v pokušeniach prepadneme pocitom, že sa nič nedeje, ak práve tamtoho brata nemilujem... to nie je pravda!!

V neláske sa udeje strašne veľa, ale zlého. Pokušiteľovo úsilie sa s naším nedbalým súhlasom stupňuje. Pohľad viery sa zahmlieva. Pokušeniu sa musíme vzoprieť, aby sme nad ním zvíťazili . To je každodenným cieľom živej viery. Nebude to pre každého z nás ľahké, ani jednoduché. No v každom prípade je možné, aby sme sa navzájom milovali, tak ako sme Ním milovaní. Nikto nie je z procesu vzťahov v Božej láske vyňatý. Všetci, ktorí v pokornom rozhodnutí a na modlitbe hľadáme, nájdeme svoju cestu. Dokonalá láska vyháňa strach a oslobodzuje nás od možných i nemožných komplikácií.

Téma Rozsievača na február znie: Vyzleč svoju samospravodlivosť. Dodávam – lebo je ohyzdným rúchom. Vždy to bude z našej strany najlepšie rozhodnutie. Aj ľudová múdrosť sa nad naším rozhodnutím pousmeje, lebo vraj samochvála smrdí.

J. Stupka

S jakým motivem nakupuješ?

„Ztrestám velmože i královské syny, všechny ty, kdo oblékají cizokrajný šat“ (Sof 1, 8).

Je hříchem koupit si drahé italské boty nebo šaty z módního salónu v Paříži? Vše záleží na motivu, **proč to kdo dělá**. Zmínění izraelští velmožové a královští synové si oblékali drahý cizokrajný šat proto, aby tím vyjádřili svou společenskou nadřazenost. S tím se pojilo také přijímání cizí kultury i otevřenost k uctívání cizích božstev.

Tento problém má pro běžného občana jinou podobu. Společenskou smetánku horních deseti tisíc nepotkáte v MHD, ani jako sousedy v činžáku, kde bydlíte, ani na třídní schůzce ve státní škole. Ale i člověk s průměrným platem a autem zakoupeným v bazaru řeší, jak se vyrovnat v životní úrovni svému okolí.

A zde začíná možný problém: jestli kupuji něco proto, že to opravdu potřebuji, nebo proto, že nechci zůstat pozadu za ostatními. V tom druhém případě je to marnivost, pýcha, nespokojenost.

A nejspíš se bude šetřit tam, kde by se šetřit nemělo, na štědrosti a dávání.

Apoštol Pavel ukazuje na správnou zbožnost, *„která se spokojí s tím, co má“* (1Tm 6, 6). Nemusím být štván touhou vyniknout nad ostatní ani nemusím mít komplex méněcennosti, pokud nedosahuji ani běžného průměru. A pro ty, kteří na drahé věci mají, apoštol Petr píše: *„Pro vás se nehodí vnější ozdoba – splétat si vlasy, ověšovat se zlatem, střídat oděvy – nýbrž to, co je skryto v srdci a co je nepomíjitelné: tichý a pokojný duch; to je před Bohem převzácné“* (1Pt 3, 3–4). I když tento výrok Petr pronesl do jiné kulturní společnosti a jiné životní úrovně, jeho sdělení je aktuální i dnes: nesnaž se vyniknout oblečením a jiným bohatstvím, ale vynikej jako křesťan svým chováním!

Pane, proměňuj naše srdce tak, aby každé naše rozhodování bylo vedeno správnými motivy: v nákupech i ve štědrosti.

Milan Kern

„Vždyť ti Hospodin, tvůj Bůh, požehná, jak ti řekl“ (Dt 15, 6).

Někdy tě život sráží tak silně, že vzdáváš každou naději a víru, že by se ti ještě někdy mohlo stát něco dobrého. Pokud to dnes takto prožíváš, přečti si tato slova: „Neboť to, co s vámi zamýšlím, znám jen já sám, je výrok Hospodinův, jsou to myšlenky o pokoji, nikoli o zlu: chci vám dát naději do budoucnosti“ (Jr 29, 11). Bůh má dobrý plán pro každého z nás, ale ne každý to tak prožívá. Proč? Jsou pro to dva důvody:

1) Neuvědomujeme si, že máme práva a výhody. Věříme, že nás Bůh může zachránit a vzít nás po smrti do nebe, ale nemyslíme si, že by mohl něco udělat s naší minulostí, přítomností nebo budoucností.

2) Žijeme hluboko pod úrovní, jakou pro nás zamýšlel, protože sami sebe vidíme ve špatném světle. Věříme, že Bůh může komukoli požehnat – kromě nás, protože my toho nejsme hodni.

Bůh tě však oblékl do Kristovy spravedlnosti, takže jsi v Jeho očích cenný, a má plán ti požehnat, jak slíbil. „Vždyť ti Hospodin, tvůj Bůh, požehná, jak ti řekl“ (Dt 15, 6). Když v biblických dobách usedl na trůn nový král, postaral se, aby starý král a jeho rodina byli zabiti. Tak se nikdo proti němu nemohl postavit. Když tedy David nahradil krále Saula, Mefíbóšet, Saulův vnuk, ve strachu utekl do pouště. David byl však jiný. Místo aby se snažil vyhladit rodinu svého předchůdce, zeptal se: **„Zdalipak zůstal ještě někdo ze Saulova domu? Rád bych mu kvůli Jónatanovi prokázal milosrdenství“** (2 S 9, 1). Ptáš se, proč by ti Bůh měl žehnat? Odpověď je jednoduchá a jasná: **Kvůli Kristu!**

A. G.

Pozdrav z Malawi

Október 2020

Milí priatelia a modlitební partneri!

„Takulandirani" – Vitajte!

Toto napísali deti kriedou prichádzajúcim hosťom, takto pozdravujem aj ja Vás z Detského centra MALO A MCHEREZO v Mdeke, kam som sa vrátila 15. júla.

Október je tu najteplejší mesiac.

O MOJOM NÁVRATE...

Bolo zaujímavé vrátiť sa, pretože sa zmenili okolnosti a službu sme mohli vykonávať iba obmedzene. Deti, ktoré bývali v blízkosti, chodili denne na obedy.

Toto obdobie sa dalo výhodne využiť na školenie zamestnancov. V auguste som vyučovala jednotlivo päť zamestnancov dvakrát týždenne, aby sa naučili základy počítačového programu Word. Vyžadovalo si to veľa trpezlivosti, pretože takmer každý bol začiatočník. Moji „študenti" boli za tieto hodiny vďační. Miestne školy nie sú dobre vybavené a nevyučujú informatiku. Každý absolvoval desať hodín, teraz im zostáva precvičiť si to, čo sa naučili, a osvojiť si nové schopnosti pri úlohách v detskom centre.

Absolventi základných a stredných škôl mohli nastúpiť do školy 7. septembra, pretože sa museli pripraviť na záverečné skúšky. Ostatné stupne 12. októbra.

Naše deti sa vrátili do centra už 7. septembra, aby si trochu zvykli. V detskom centre sme znovu rozbehli popoludňajšie programy ako rôzne kluby, biblické vyučovanie

a hodiny pre dievčatá a chlapcov podľa vekových skupín. Deti môžu opäť cestovať do školy naším školským autobusom.

Do decembra musia prebrať látku posledných mesiacov, ktorú nestihli pre pandémiu. Nový školský rok sa začína až v januári. Momentálne býva u nás šestnásť detí, ostatné u príbuzných.

Dňa 12. októbra otvorila v našom areáli svoje brány aj materská škola a školská prípravka. Momentálne máme osemnásť detí, z toho dve sú z centra, ostatné prichádzajú z okolitých dedín.

Ako pripomenutie pre nás všetkých sme vo veľkej sieni zavesili heslo pre rok 2020, ktoré znie: **„Oslavovať budem Boha slovami a skutkami!"** Každé písmeno deti osobitne vyfarbovali, potom sme ich zavesili.

KURZ DETSKEJ MISIE

Sme veľmi radi, že sa nám počas pandémie, 8. – 10. septembra, podarilo zorganizovať kurz Detskej misie pre zamestnancov. Mali sme dvoch skúsených rečníkov, ktorí sú spolupracovníkmi Detskej misie v Malawi.

Ich srdcovou záležitosťou je hlásať evanjelium medzi malawijskými deťmi. Kurz bol po čičevsky, takže som dosť veľa porozumela, no mojou úlohou tentokrát bola predovšetkým organizačná stránka. Okrem našich vlastných šiestich zamestnancov sme pozvali aj troch zamestnancov z troch ďalších detských centier, ako aj dvoch učiteľov nedeľných škôl z blízkych zborov – Zambezi Evangelical Church. Naši účastníci sa naučili veľa nových vecí, napr. ako vyučovať evanjelizačnú lekciu a biblický verš, ako viesť pastoračný rozhovor, keď je dieťa pripravené prijať Pána Ježiša do svojho srdca, a ako používať na sprostredkovanie dobrej správy Knihu bez slov. Hovorilo sa tiež o vekových charakteristikách detí, o modlitbe, disciplíne a úlohe

učiteľa. Na záver sme sa zúčastnili klubovej hodiny, kde sme mohli pozorovať, ako učitelia uplatňujú v praxi to, čo sme sa naučili. Dostali sme aj brožúry na denné stíšenie, ktoré môžeme použiť pri práci s deťmi. Účastníci si mohli vziať pracovné listy, veršík a Knihu bez slov, pomocou ktorých si môžu vypracovať lekciu na základe toho, čo sa naučili. Toto všetko potrebujú odučiť aj v praxi a potom získajú zaslúžený diplom.

Sme vďační Pánu Bohu za skvelú príležitosť lepšie vyškoliť našich spolupracovníkov na biblické vyučovanie.

VĎAKA ZA

- znovuotvorenie škôl
- návrat misionárov TAN z Nemecka 13. októbra
- novú bylinkovú záhradu s palinou (tiež účinnou proti vírusom) a moringou
- zníženie počtu infikovaných koronavírusom

PROSBA ZA

- našich školákov, aby si po dlhej prestávke zasa zvykli na školu
- dobrú tímovú prácu
- nového administrátora a vychovávateľov

„A tak, bratia moji milovaní, buďte pevní, neochvejní, buďte stále horlivejší v Pánovom diele, veď viete, že vaša námaha nie je márna v Pánovi" (1 Kor 15, 58).

Veľmi pekne ďakujeme za Vaše modlitby aj v mene našich zamestnancov!
Nech Vás Pán žehná a vedie aj naďalej.

Vaša Silvi Keveszda, misionárka

Kdo řídí tvou budoucnost?

„Víme, že všecko napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí" (Ř 8, 28).

Jednou z velkých obav, jimž čelíš v tomto životě, je strach o budoucnost tvé rodiny, o tvé přátele, zaměstnání, společenství – a o všechno ostatní mezi tím. Je to přirozené. Ale neřídíš to ty. Když si tuto skutečnost uvědomíš, měla by tě vést k hlubší důvěře v Boha.

Sám svůj život možná neřídíš, ale Bůh ano. Stvořil celý vesmír. Kdyby chtěl, stačilo by mu vykřiknout a veškerenstvo by přestalo existovat. A přeci v dějinách uskutečňuje svůj plán. Posouvá dějiny k vyvrcholení jejich účelu. Jednoho dne se Ježíš Kristus vrátí na zem. Nic to nezastaví. Stejně jako působí Bůh v dějinách a posouvá události ke zvláštnímu okamžiku, bude pracovat i na tvém životě pro jistý účel – pokud mu to dovolíš.

Bible říká: **„Víme, že všecko napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí" (Ř 8, 28).** Bůh nevyvolává válku, rakovinu, znásilnění, zneužívání ani sexuální obtěžování. To páchají lidé. Bůh jim dává svobodu, aby si vybrali. Zlo je cena za tuto svobodu.

Co však Bible skutečně říká, je, že Bůh je příčinou toho, že všechno spolupomáhá dobru. Umí vzít to, co jsi v životě nadělal ze hlouposti, zlo a špatná rozhodnutí a použít toho pro dobro – pokud mu budeš důvěřovat.

Zaslíbení v listu Římanům 8, 28 však neplatí pro každého. Platí pro ty, kdo *„milují Boha"*. Pro ty, kteří Bohu důvěřují a říkají: „Tak vida, Pane, ty se ujímáš všech střepů mého života a skládáš je dohromady!"

Právě proto si při každodenní četbě palcových titulků nedělám starosti.

Na světě je dnes problémů habaděj, ale Bůh to má dosud pod kontrolou. Ještě posouvá dějiny k vyvrcholení. Jednoho dne vyřeší vše pro svůj záměr.

A protože má věci pod kontrolou, můžeš mu ve všem důvěřovat – včetně dobrých, špatných i ošklivých věcí ve svém životě.

Otázky k zamyšlení:

Jak ti povědomí o tom, že má Bůh věci pod kontrolou, pomáhá Mu lépe důvěřovat?

Jak ses přesvědčil, že Bůh bere špatné rozhodnutí a vytváří z něj něco dobrého?

Kterou z obav, týkajících se budoucnosti dnes můžeš přenechat Bohu?

Rick Warren

Modlitební karavan v Šumperku

(Dokončení se strany 2)

Přinášíme vám zkušenosti a postřehy těch, kteří sloužili u modlitebního karavanu:

Benjamin: Služba u modlitebního karavanu zní pro moje introvertství docela strašidelně. Původně se mi vůbec nechtělo. Ale nějaký týden před karavanem ve mně Bůh způsobil změnu. Pomohl mi vidět lidi venku jako někoho, koho On miluje a za koho zemřel – dal mi k nim lásku. U samotného karavanu jsem první den naslouchal Bohu a prosil, ať někoho pošle. A posílal. A přestože jsem neměl nejlepší rozhovory a vlastně jsem toho moc neudělal, odcházel jsem s radostným srdcem plným lásky k těm lidem i k Bohu.

Honza: V úterý pršelo a odpoledne se pod deštníkem u karavanu shromáždilo několik lidí bez domova. Jednoho jsem poznal a oslovil jsem ho: „Ahoj Honzíku." Občas jsem ho míval v besídce pro děti, kterou jsem vedl v kazatelské stanici AC v Zábřehu v roce 1993. Naše setkání ho příjemně překvapilo a hned bylo na co navázat. Z oněch lidí, co byli v úterý u karavanu, mě velmi zaujal jeden člověk. Postupně jsme všem zvěstovali evangelium a u tohoto člověka jsem si nemohl nevšimnout, že slzí a polohlasem vyznává, že také nemá nikoho cennějšího než Ježíše Krista. Modlil jsem se pak s ním trochu stranou a žehnal jsem mu, aby si nenechal Ježíše Krista jako Pána ze srdce zastínit a vytrval i přes cestu, kterou nyní jde. Poslední den karavanu, to jsem tam byl podruhé, jsem opět vnímal velkou Boží přízeň při zvěstování evangelia. Jeden muž byl vyzván, ať napíše, co si přeje, abychom se za něj modlili. Uvedl víc věcí, ale hned na začátku napsal: „Pane Ježíši, prosím, vstup do mého života jako Pán a Spasitel." Modlím se teď za něj také. Pán se u karavanu oslavil. Modleme se za ty, co byli evangeliem zasaženi.

Šárka: Služba v Šumperku pro mě byla velkým povzbuzením! Prožívala jsem radost ze spolupráce s celým týmem. Potěšilo mne, že se zapojili lidé z mnoha místních církví, což není samozřejmost. Také, že se zapojili lidé různých generací – od mládežníků až po důchodce. Vnímala jsem vzácnou jednotu v týmech, že jsme mohli dobře spolupracovat. Potěšilo mě, že jsou dobrovolníci disciplinovaní a chodí na čas. To bylo docela důležité, protože se střídalo hodně lidí a každý tým byl jiný. Vnímala jsem i takovou zvláštní milost pro rozhovory s lidmi z ulice. Pán Bůh nám tam opravdu posílal lidi, kteří byli otevření, a věřím, že mnozí z nich opravdu okusili Boží dotek. I když se zdálo, že jeden den bude promarněný, protože mělo podle předpovědi celý den pršet, nakonec to bylo moc dobré. Přišlo poměrně hodně lidí, s nimiž jsme mohli mít rozhovory a také se s nimi modlit. Pán Bůh není omezený počasím. (Pozn. Šárka je koordinátorem Modliteb 24-7 i projektu Modlitební karavan v ČR.)

Lenka: Na tuto službu, které jsem se zúčastnila poprvé, jsem se těšila, ale zároveň pociťovala i mírnou nervozitu z něčeho nového. Měla jsem obavy z oslovování cizích lidí, ale již nějaký čas mám od Pána na srdci - vyjít do ulic a šířit evangelium. Vnímala jsem naléhavé volání Pána Ježíše: „Vyjdi z komfortní zóny a následuj mne." A tak se stalo. První den jsme se sestrou Janičkou vedly rozhovory postupně se třemi muži. Muži, kteří žili úplně jiným životem než my, sociálně slabí, někteří se sklonem k alkoholu. Mnohdy se jednalo o monolog s jedním z nich, ale Pán nás učil trpělivosti, naslouchání a bezpodmínečné lásce. Dával nám slova do úst a měli jsme možnost se za ně modlit. Uvědomila jsem si, jak je důležité pokořit se a dívat se na lidi Božíma očima, bez soudu a kritiky. Být i těmto lidem k dispozici, přinést jim lásku a porozumění. Jen Pán ví, jakou cestou půjdou, ale můžeme se za ně v modlitbách přimlouvat. Velmi mě tato zkušenost u karavanu povzbudila a vede mě k touze sloužit takto lidem častěji.

Mirek: I když jsem se těšil, měl jsem nepříjemný pocit – očekávání, jak budu oslovovat lidi venku a něco jim nabízet a dokonce se za ně modlit. Nedělám to rád. Ale moje obavy velmi rychle zmizely. Kolemjdoucí většinou sami projevili zájem nebo jsem je oslovil poté, co se poněkud zvědavě a nechápavě rozhlíželi, cože to tu v parku stojí a cože tam nabízejí. Prožil jsem radost z toho, že mohu s lidmi mluvit o Bohu a modlit se za ně – to bylo úplně nejlepší, protože jsem se takto za lidi na ulici nikdy nemodlil. Viděl jsem, jak Bůh jedná, jak nám posílal ty, kdo měli zájem. Překvapilo mne, kolik lidí se u karavanu zastavilo. První den jsem měl službu od 12 hodin. Spolu se mnou sloužil jeden mladý bratr z našeho sboru. Stál jsem opodál a tři mladí lidé nakukovali, co to tu stojí. Bratr je oslovil a oni hned přijali pozvání na kávu a rozhovor. Nebudu se do toho plést – říkal jsem si – ať mladý mluví s mladými. Po chvíli si dva z nich chtěli zapálit cigaretu a tak poodešli pár metrů od karavanu a sedli si na lavičku. Za pár minut mně bylo jasné, že je to příležitost pro mne. Nakonec z toho byl asi dvacetiminutový rozhovor. Bylo to super, díky Bohu za to. Pak se vrátili ke stolečku, kde stále seděla dívka – jejich kamarádka – a zůstali ještě déle, celkem asi dvě hodiny. To jsem vůbec nečekal. A takových lidí, co s námi strávili víc času než nějakých pět minut v rozhovoru, u kávy i u modlitby, bylo hodně.

Připravil Mirek Jersák

Miroslav Čížek

(Stanice sboru BJB v Uherském Hradišti)

Stát se kazatelem je velké rozhodnutí, aspoň v mých očích. Jak jste prožil povolání do služby?

Jako mladý člověk jsem měl úplně jiné představy o svém životě, neboť jsem chtěl studovat práva. Avšak nedlouho po svém obrácení – po několika málo letech – jsem prožil něco jako „povolání do služby". Byl to jakýsi subjektivní intenzívní pocit, doprovázený touhou po kazatelské službě. O svém vnitřním rozpoložení jsem mluvil s naším tehdejším kazatelem metodistické farnosti v Mikulově, odkud původně pocházím. Náš kazatel mé subjektivní vnímání podpořil. Dostalo se mi tedy i objektivnějšího potvrzení. Asi nejvýznamnějším potvrzením pro mne bylo „ovoce", plynoucí z prvních pokusů služby na domácí skupince, na mládeži a později při zástupech na biblické hodině či při kázání na nedělním shromáždění. Přestože jsem toho ještě moc neuměl a byl jsem ve službě začátečníkem, bylo pro mne ohromující, že se Pán k biblickému poselství přiznával. Dostávalo se mi pozitivní odezvy od lidí, kteří mne slyšeli sloužit. To byl velmi silný potvrzující moment.

Kdo z lidí vás nejvíc ovlivnil na cestě stát se kazatelem?

První člověk, který mne ovlivnil a inspiroval, byl právě Jan Zajíc – tehdejší kazatel metodistické farnosti v Mikulově. S ním jsem sdílel své touhy a vize, on mi dal dobré biblické základy, povzbuzení, oporu a první příležitosti. Byl mi rovněž příkladem svým nasazením, horlivostí a obětavostí. Dále mne výrazně ovlivnil významný dlouholetý metodistický kazatel Vilém D. Schneeberger, který je již na věčnosti. Ačkoliv jsme neměli hlubší osobní vztah, byl pro mne tento kazatel vzorem ve smyslu harmonického spojení osobní zbožnosti a vzdělání. Snoubil se v něm hluboký vztah k Bohu s mimořádným biblickým poznáním. Jinými slovy: Měl Ducha svatého a Jeho dary, rovněž oplýval rozhledem, znalostmi a sečtělostí. Chtěl jsem jít po stejné cestě. Ovlivnili mne také učitelé teologie na KETM v Banské Bystrici. Nejvýrazněji pak Albín Masarik, Pavel Hanes a Ľudovít Fazekaš. Ovlivnila mne jistě i celá řada dalších kazatelů, ale to již je nad rámec tohoto „rozhovoru".

Kdo je vaším vzorem nyní – kazatel, učitel, filosof ve smyslu, od koho rád čerpáte, jaké knihy čtete, koho kázání rád posloucháte?

Začnu tedy od konce: Žádná kázání neposlouchám. Čtu celou řadu systematických výkladů a komentářů biblických knih. Nejraději mám evangelikální autory, ale přečtu rovněž díla liberálních teologů, i když je to daleko větší dřina a velké sebezapření. Je však třeba znát i postoje a názory oponentů. Mezi mé oblíbené autory patří například John R. W. Stott a s chutí si přečtu i knihy Dana Drápala, i když s oběma občas nesouhlasím. Nejvíce mne formoval zakladatel metodismu John Wesley, od něhož jsem přečetl vše, co je v českém jazyce k dispozici. Některá díla jsem svého času přečetl i v originálu.

Kolik let už jste kazatelem a ve kterých sborech jste tuto funkci vykonával?

Kazatelskou službu v nějaké podobě vykonávám už dlouhých 21 let: Jako misijní pracovník, lokální kazatel, kazatel na plný úvazek, na částečný, na živnostenský list...atd. Začínal jsem v Ivančicích a krátce jsem působil v Uherském Hradišti. Dlouhá léta slouží v Znojmě a jezdím také pravidelně kázat do Břeclavi. Je to trochu složitější příběh.

Co máte na této práci nejradši nebo co vám dává ten pocit, že má smysl?

Ačkoliv opravdu miluji poctivou teologii, které se věnuji celý svůj život, největší radost mám z příchodu nových lidí do Božího království, když uvěří v Pána, nechají se pokřtít a vezmou naprosto vážně Boží slovo, stanou se učedníky Pána Ježíše Krista ve všech oblastech svého života a začnou sloužit. To je ta největší radost. Žel je takových případů velmi málo. Rád bych si této radosti ještě užil.

Co je pro vás nejtěžší?

Asi nejtěžší je koukat na lidi, kteří jdou špatnou a nesprávnou cestou, před kterou byli jasně varováni, přesto si nedali říci a na zlé cestě setrvávají. Jejich rozhodnutí již přináší neblahé ovoce, vy to vidíte a nemůžete s tím nic udělat. Celé to trvá dlouho a zbývají jen modlitby. To je opravdu moc těžké. Velmi náročné je také sdílet a nést dlouhodobé těžkosti bratří a sester, jako jsou zdravotní neduhy, psychické problémy, rodinné konflikty a další záležitosti, které se třeba nelepší a někdy se dokonce zhoršují v čase. Nechci si stěžovat, ani nechci nikoho odrazovat od nádherného a úžasného kazatelského poslání. Byl jsem však dotázán, tak po pravdě odpovídám.

Měl jste někdy krizi a chtěl jste si najít jiné povolání? Jestliže ano, co vám pomohlo vytrvat? A kdybyste nebyl kazatelem, jaké zaměstnání byste měl?

Krizí bylo bezpočet a jiné zaměstnání jsem hledal mnohokrát. Ale stále sloužím a až doposud mi pomáhal Hospodin. Dovedu si však představit, že si dám určitou pauzu. Nechtěl bych však opustit kazatelství natrvalo. Ještě uvidím. Aktuálně to řeším.

Máte rodinu. Jak vnímají vaši práci a co je pro ně těžké?

Jsem šťastně ženatý a moje manželka mne ve všem velmi podporuje již více než 23 let. Mám dva dospělé syny: Starší Filip má dvacet a mladší Benjamin osmnáct let. Popravdě řečeno, nejsem si zcela jistý, jak moji synové vnímají mou práci. Těžké to pro ně zcela jistě bylo, i když jsem se opravdu snažil je ochránit. Nejtěžší pro ně byla výzva stěhování a „hrozba" nového působiště, což se však nakonec neodehrálo. Změna bydliště a sboru je pro kazatelské děti mimořádně složitá záležitost, která je může i poškodit.

Práce s lidmi je vyčerpávající. Jak odpočíváte a jakou psychohygienu jste si našel?

Našel jsem si následující režim, abych přežil ve zdraví: Pracuji jako kazatel víceméně na půl úvazku. Ve zbývajícím čase občas stavím domy. Postavil jsem už tři.

Co je pro vás jako kazatele v těchto dnech nejlepší a nejtěžší?

Na tuto otázku si dovolím neodpovědět zcela. Každý starý „vlčák" má své rány. Ale radosti naštěstí existují také.

Rozhovor připravila a vedla Marie Horáčková

Spolu to vydržíme!

Pokud procházíte zkouškou a máte pocit, že se ptáci snaží sezobnout Slovo, které bylo zaseto do vašeho života, proti vám přicházejí nepřátelé a snaží se vám odříznout vodu potřebnou k vyživování těch zaslíbení, která jste dostali, budete si muset opětovně potvrdit, že vaše důvěra a spolehnutí je v Tom, který se nazývá Věrný.
On bude věrný v tom, že vám dá, co vám slíbil, ale my musíme udělat svoji část.
To znamená být ochotni bojovat za to, co nám dal, i když to zaslíbení nevidíme.
Ale budeme doufat a věřit, protože víme, že to, co Bůh promluvil, se stane realitou.

B.C.

Mohu sloužit

Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR. V tomto seriálu představujeme skrze svědectví pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na www.radio7.cz

Jak už to ve svědectvích bývá, začíná rodinou. Ta moje byla vytvořena dvěma čerstvě obrácenými mladými lidmi, kteří se vzali a rozhodli se vychovávat svoje děti křesťanským způsobem.

Po mém narození do rodiny postupně přibylo dalších pět dětí a z nich se postupně stali lidé středního věku. Můj otec založil sbor a více než dvacet sedm let pracoval jako pastor, matka strávila sedmnáct let na mateřské dovolené a pak se vrátila ke své původní profesi zdravotní sestry. Otec odešel ze svého pastorského místa před rokem a teď je ředitelem konferenčního centra a hotelu. Sourozenci, kromě dvou nejmladších, mají za sebou vysoké školy i svatbu.

Byli jsme vychováváni v konzervativním prostředí, nicméně s určitou svobodou projevu – otázky i diskuse byly povoleny, což v šesti dětech někdy znamená velmi zajímavé a rozhodně dramatické nedělní obědy.

Osobně jsem vždycky věděla, že Bůh existuje a byla jsem velmi malá, když jsem se z nedělní besídky vrátila, tvrdila, že jsem ztracená ovečka a Pán Ježíš mě našel.

Tento příběh předávám tak, jak jsem ho přijala, protože si to nepamatuji. Nepamatuji se ani, že jsem se asi ve věku pěti let začala modlit v jazycích a údajně se modlila i za svoji mladší sestru a ta se také začala modlit v jazycích. Jen matně si vzpomínám, že jsem se ve dvanácti letech nechala pokřtít.

Modlitby v jazycích mi zůstaly a o svém rozhodnutí pro Krista jsem v hloubi srdce nikdy nepochybovala. Moje víra se ale v průběhu života mění a zraje.

Na gymnáziu jsem v častých diskusích svou víru obhajovala, a díky nim jsem si musela promyslet a ujasnit některé námitky mých spolužáků vůči víře a vyjasnit si je – pro sebe i kvůli nim. Další Boží škola mě čekala na vysoké. Když jsem končila magisterské studium, nějak jsem při psaní diplomky zanedbala otázku duševní hygieny a skončila na půl roku v depresích. V té době jsem měla jiné otázky než tehdy na gymnáziu, ale znovu jsem si uvědomila, že je to Ježíš, kdo má slova věčného života. Můj příběh není otázkou náhlého a zázračného obrácení, ale spíše zachovávání věrnosti v klíčových momentech a díky Bohu, růstu.

O téměř další dekádu dál je to stále Kristus, komu sloužím. Moje sklony a obdarování se odráží v mém pracovním životě – učím na vysoké škole mezinárodní vztahy – a zároveň mě naplňuje, předávat to, co jsem se naučila o Božím slově jiným lidem tam, kde to pomáhá směřovat a přispívat k jejich růstu. Když dostanu příležitost, sloužím slovem. Ve svém předchozím sboru jsem dělala i spoustu jiných věcí, protože byl malý, ale Boží slovo je to, co mě naplňuje nejvíc.

Asi i proto je pro mě Rádio 7 přirozené prostředí. Seznámila jsem se s ním, když tam můj otec začal jezdit a nahrávat různé příspěvky – biblická zamyšlení a úvahy a pak také rozhovory o misii v Africe. Občas se i někteří redaktoři objevili, aby nahráli svědectví v našem sboru nebo prezentovali svoji práci.

A tak jednou slovo dalo slovo a stal se ze mě externí moderátor. Původně jsem si myslela, že u toho poznám spoustu nových lidí, což je sice pravda, ale obvykle mimo studio. Moderování je osamělá disciplína. Vy, vaše myšlenky, pultík, počítač a černý mikrofon. Ale pak vám někdo zavolá do studia nebo napíše SMS a vy víte, že na druhé straně jsou lidé a poslouchají. No, a když mi pak přijdou do rukou ohlasy posluchačů, tak vím, že jsou konkrétní lidé, kterým jsem mohla posloužit, a oni si toho cení.

Kateřina Fridrichová

Pomoc zhora

Vyrastal som na dedine v období socializmu. Pretože pre mladých ľudí v tom čase nebolo doma dosť pracovných príležitostí, húfne nás posielali z južného Slovenska na severnú Moravu do baníckej a priemyselnej oblasti. Po ukončení základnej školy ma spolu s ostatnými posadili do vlaku, ktorý nás už o chvíľu unášal do cudzieho sveta. Pretože som mal úprimne veriacich rodičov, úrady poslali s mojím menom kádrový posudok, v ktorom, ako som sa neskôr dozvedel, bolo napísané: „Pochádza z fanatickej nábožensky založenej rodiny." V tom čase to znamenalo, že som bol ešte v horšej situácii ako väčšina ostatných. Naozaj som veľmi potreboval skutočné milosrdenstvo. Podľa Biblického slovníka je obsahom milosrdenstva bratská, synovská alebo otcovská pomoc a vernosť. Ale kde ju v takejto situácii nájsť? A predsa bola v dosahu. Nachádzal som ju predovšetkým u veriacich ľudí, ktorým ma moji rodičia zverili do duchovnej starostlivosti. Keď som sa obdivuhodným Božím riadením dostal na konzervatórium v Ostrave, pastor Santarius (ktorý bol aj priateľom nášho kazateľa Jána Krišku) sa ma ujal s otcovskou starostlivosťou. Dovolil mi umiestniť pianíno do malej miestnosti kostola, kde bolo aj plynové kúrenie. Pre moje štúdium to bolo veľmi dôležité.

V rámci svojho zboru mi vybavil lacné ubytovanie na priváte a zapojil ma do práce v mládeži. Takéto veľké milosrdenstvo bolo výsledkom nesmiernej Božej lásky, ktorú Boh dokázal k nám ľuďom tým, že poslal na zem svojho Syna Ježiša Krista ako Božieho baránka, ktorý sníma hriechy sveta a takto premieňa ľudské životy k lepšiemu. Preto som ani ďaleko od domova nezostal opustený, ale našiel som veľa lásky a starostlivosti zo strany veriacich ľudí, čo si veľmi vážim. Bez tohto Božieho milosrdenstva by som sa stal opusteným, zahorknutým a nahnevaným človekom bez nádeje, ktorý by len nadával, klial a robil zlé, podobne ako som to počul a videl vo svojom okolí. Spoločenstvo veriacich mi však výrazne napomáhalo k premene môjho charakteru a postupne som sa aj ja učil prejavovať milosrdenstvo iným. Teraz po rokoch si viac uvedomujem, že to boli významné udalosti, v ktorých vidím aj zvláštne Božie vedenie. Každá z nich bola totiž nevyhnutne dôležitá pre cestu života, ktorou som mal neskôr ísť. Tieto skúsenosti sú tiež svedectvom o tom, že Boh má východisko aj z tej najhoršej situácie, že dôverovať Bohu sa vždy oplatí a tiež pomáhať iným na ich ceste života viery. Našou úlohou je preto dobre si všímať výsledky Božej lásky v našich životoch. Hovoriť o nich a naučiť ľudí vážiť si ich, pretože v nich je pomoc a záruka krajšej budúcnosti.

Ľubomír Počai

Šat samospravedlnosti a vysvobození

„Velmi se veselím z Hospodina, má duše jásá k chvále mého Boha, neboť mě oděl rouchem spásy, zahalil mě pláštěm spravedlnosti jak ženicha, jenž si jako kněz čelenku bere, a jako nevěstu, která se krášlí svými šperky“ (Iz 61, 10).

Nedávno jsem slyšela svědectví jedné sestry (Jany), která se sdílela se svým životem. Žila zde na zemi v závislosti. V drogách, smilstvu, meditaci, depresi. Vybrala si tento způsob života a myslela si, že jí tak půjdou lépe řešit problémy. Vybrala si šat samospravedlnosti. Řešila osobní věci sama, zatvrzele podle svých představ a podle toho také vypadal její šat. Ale Pán ji nenechal v jejích problémech špinavou a samotnou. Nevzdal se jí a Jana svědčila o cestě, kterou ji Pán Ježíš vedl k sobě, do Jeho spravedlnosti. Vyprávěla, jak se nakonec obrátila ke Kristu a On ji oblékl rouchem spásy. Prožívala těžké chvíle, když ji Pán vytahoval z jedné závislosti za druhou, až se nakonec mohla vrátit zpět do práce. Procházela různými zkouškami víry, poznávala věrnost Boha, když ji vyvedl z depresí. Pán Ježíš Kristus ji vysvobodil a Jana začala žít normální život. Zdravotní sestra na oddělení, kam Jana pravidelně docházela, si zapsala, kdy Jana uvěřila v Pána Ježíše a kdy se všechno začalo zlepšovat. Ještě si ji pozvala druhý rok, aby se přesvědčila, že je opravdu v pořádku. Ale Jana pocítila Ježíšovu lásku v srdci a svědčila o ní. Ví a cítí, že se už nechce podílet na skutcích tmy, touží žít pro Krista nejen proto, aby se Bohu líbila, ale proto, že se zamilovala do Pána Ježíše a hodlá pro Něj žít z lásky. Má dva pilíře: Modlit se ráno, večer, i během dne a pravidelně si číst z Bible. Jednou večer litovala, co v ten den někomu špatného řekla. Modlila se při čtení Božího slova a Pán jí odpověděl: Je žák učiteli na hanbu, když se učí písmeno? Nebo je syn otci na hanbu, že se učí chodit? Jana se modlila: Znáš mě skutečně, Pane Ježíši? Ale Bůh jí skrze Písmo kladl na srdce: Vždyť já jsem Ti otcem a ty jsi to dítě, které se učí chodit. Není vždy jednoduché svléci toho „starého člověka“ a rozloučit se s předcházejícím způsobem života. Pán nás **„přikrývá pláštěm spravedlnosti jako ženicha, jenž si jako kněz čelenku bere, a jako nevěstu, která se krášlí svými šperky“ (Iz 61, 10).**

On učinil to, co je pro člověka nemožné. Jak jinak můžeme sami svléci „starého člověka“ a obléci si Krista? Janin příběh mi připomíná temnotu mého předchozího života bez Krista a následně moje vysvobození v Kristu, kdy i mne oděl z Jeho milosti bílým rouchem Jeho spravedlnosti. Jak úžasné je žít v Jeho lásce! Na Něj spoléhám a na Něj očekávám v každé situaci. **„Oblečme se v Pána Ježíše Krista“ (Ř 13, 14)**, aby naše duše jásaly k chvále našeho Boha, neboť nás oděl rouchem spásy. Kdo se k Němu obrátí, není ztracen, ale vysvobozen.

Marie Horáčková

Jak překonat strachy, které nás denně ochromují

Denně nás děsí a ničí nejrůznější strachy. Sedím mezi ostatními lidmi, poslouchám a žvýkám žvýkačku, která už ztratila chuť. Vpředu vstane muž se šedinami na spáncích. Poctivá hlava venkovana. Umí se docela dobře vyjadřovat a dívá se nám do očí. Bez dalších okolků s námi mluví o našem strachu – nejen ze smrti. „Smrti se samozřejmě nebojíte, té, co ukončí váš život. Ta je přece ještě daleko, o té ještě ani neuvažujete. Ta smrt, co vám nahání strach, je „drobná“ smrt, kterou můžete ochutnat každý den. Například, když vás šéf ponižuje na poradě, když je na vás manžel hrubý a působí vám zármutek, když vás na ulici vyděsí nějaký nevychovanec. Denně můžete po malých troškách ochutnávat příchuť a předchuť smrti, která na vás čeká, která vás už teď trochu ničí a trochu děsí. Bojíme se všech těch každodenních drobných setkání se smrtí a děláme všechno pro to, abychom se jim vyhnuli. Utíkáme před nimi. Já, stejně jako vy. Žádný člověk tomu neunikne. Když se trochu zamyslíte, snadno najdete věci, které vás děsí.“

Procházím si v duchu svoje vlastní strachy:

Mám strach čelit svému otci nebo svým společníkům ve firmě, když mám pocit, že mi šlapou na paty.

Mám strach se na ulici poprat s chuligány nebo rozhněvanými lidmi.

Mám strach, že některý klient zruší svou zakázku, která dlouhodobě živí naši firmu.

Mám strach z neúspěchu, který ohrožuje mou sebedůvěru.

Mám strach, že přijdu o všechno, že skončím na ulici, že budu chudý, že nedokážu uživit svoje děti.

Mám strach, že ztratím lásku své ženy, že budu sám a nešťastný v nějaké ubytovně.

Mám strach, že nezvládnu výchovu svých dětí, nebo že se budu bezmocně dívat, jak se řítí do maléru.

Mám strach ze dne, kdy mi zemřou rodiče.

Jsem zavalený tolika strachy, že si připadám zbabělý.

A tohle je navíc můj největší strach: Přiznat si, že jsem zbabělec, ubrečenec a měkota. Tahle tři slova mi nahánějí hrůzu jako lvi, s nimiž bych měl být zavřený v kleci. Jasně rozumím tomu, co říká ten muž s venkovanskou hlavou: I mně se stává, že špičkou jazyka ochutnám hořkou příchuť smrti. Tento katalog strachů je moje tajemství. Dočasná řešení mají své meze. Muž pokračuje ve svém výkladu. Jeho slova dopadají na naše záda jako jemný deštík, aniž by kdokoli projevil sebemenší reakci. „Abychom přemohli tento ochromující strach, uchylujeme se k různým lstím, které ale fungují jen dočasně. Někdo lpí na pověrách, jiný střádá co největší obnos peněz, další chtějí na všechno zapomenout v množství požitků.

A všichni, jak tu jsme, nejvíc lpíme na lásce ostatních. Neustále tuto vzácnou pochoutku vyhledáváme. Chybí nám jako narkomanům. Kde jen můžeme, sbíráme drobky uznání, sebemenší důkazy citu, které by nás na chvíli vytrhly z naší úzkosti.“ Muž nás chvíli pozoruje. „Ale žádný pozemský cit není s to přemoci náš strach ze smrti. Ani láska, kterou k nám chová vlastní matka. Protože láska lidí má ze své podstaty meze. Například: Nedokážeme milovat svého nepřítele, toho, kdo nám působí hluboké utrpení. I láska, kterou chováme k těm, které milujeme, má své hranice: zastaví se, jakmile se začneme bát smrti. Jedině láska Boží, nekonečná a nepomíjející, nám může umožnit překonat strach, který nás ochromuje.

Jedině láska Boží nám umožní překonat strachy, které nás ochromují

Tohle všechno je na mě moc abstraktní. Lituji, ale na filozofii moc nadaný nejsem; tenhle vědní obor mě vždycky lekal. Řečník se odmlčí. Skončil s promluvou? Dívá se na nás se šibalským úsměvem. „Zamyslete se dobře nad otázkou, kterou vám teď položím: Věříte, že vám může Bůh ve vašem životě skutečně pomoci?

Pozor, nemluvím o malé morální podpoře, ale o konkrétní, viditelné pomoci.“ Nikdo mu neodpoví. Stáhnu hlavu mezi ramena a uhnu pohledem pro případ, že by ho napadlo, dát mi slovo. Řečník pokračuje: „A právě proto tady jsme. Přišli jsme, abychom se s vámi podělili o své hluboce prožité přesvědčení, že Bůh dokáže změnit váš život a osvobodit vás od strachu ze smrti. Jak jsem už řekl, nemůžete přemoci svůj strach ze smrti tak, že se utečete do svých lásek, požitků nebo uznání. Jsou to jen prchavé náhražky. Jediný způsob, jak dosáhnout opravdového klidu, je být přesvědčen, že vás Bůh miluje.“

Všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha

Pro věřícího křesťana je důležité biblické zaslíbení, že „všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha“ (Ř 8, 28).

Tedy, i když nás potká cokoliv těžkého a zlého, pokud žijeme ve spojení s milujícím Bohem, toto vše těžké může být paradoxně proměněno v definitivní dobro. Jen s Bohem můžeme svoje strachy překonat. Bez Něj to možné není.

T. B.

Spomíname s vďakou

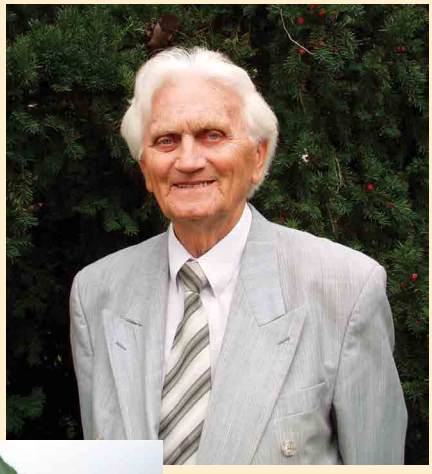

10. 5. 1923 – 5. 2. 2011

Čas neúprosne beží, ale niektoré spomienky sa nám vryjú tak hlboko do pamäti, že aj po desiatich rokoch sú živé, radostné a hrejivé. Také sú aj na brata kazateľa Vladimíra Dvořáka, ktorý dňa 5. 2. 2011 dobehol víťazne do nebeského cieľa v zmysle textu z Listu Filipanom 3, 14: „Bežím k cieľu pre cenu nebeského Božieho povolania v Kristovi Ježišovi."

Aby ste mohli s vďakou za jeho život spomínať s nami, ponúkame v skratke priebeh jeho života. Syn kazateľa vyrastajúci v Ostrave v chudobných pomeroch v rodine s dvoma sestrami; v trinástich rokov na osobné vyznanie viery v Pána Ježiša Krista pokrstený; štúdium na filozofickej fakulte v Brne, kde ukončil štúdium ako profesor češtiny; popri tomto štúdiu aj štúdium hudobnej vedy; svadba s Ruženkou, rodenou Žiaranovou; v roku 1954 počiatok rodinného života v Bratislave. Kvôli češtine sa nemohol zamestnať ako pedagóg. Keďže hudbu veľmi miloval, zamestnal sa ako hudobný referent v Univerzitnej knižnici v Bratislave, kde pracoval až do roku 1986, posledných šestnásť rokov vo funkcii vedúceho bibliograficko-informačného oddelenia. Od začiatku sa aktívne zapájal do života v bratislavskom zbore a podieľal sa na celocirkevných aktivitách: príprava spevníkov pre zborový spev (Chválospevy I. a II.), vydávanie cirkevných publikácií (Niesli svetlo evanjelia, Sto rokov baptistickej práce na Slovensku, 100 let života víry), preklad Nového zákona – Nádej pre každého; vydanie zbierky básní M. Rafajovej Za Ním.

V roku 1986 na požiadanie Rady BJB ukončil pracovný pomer v Univerzitnej knižnici a bol ordinovaný za riadneho kazateľa.

V rokoch 1986 – 1991 bol tajomníkom BJB na Slovensku. Neoddeliteľnou súčasťou života Dvořákovcov bol časopis Rozsievač, kde bol brat Dvořák štrnásť rokov šéfredaktorom (1991 – 2005).

Aj po pätnástich rokoch si neraz spomenieme na jeho precíznu prácu v redakčnej rade, či už pri tvorbe a obsahovej kontrole článkov, alebo pri korektúre.

Pri každej činnosti, ale aj v osobnom živote bolo vidieť a cítiť, že zrkadlom jeho života je Božie slovo. Sám povedal, že v živote ho sprevádzali tri výroky Písma: „Hľadajte najprv Božie kráľovstvo" (Mt 6, 32); „Ak mi niekto slúži, nech ma nasleduje" (J 12, 26); „Ale mne je najlepšie pridržať sa Hospodina" (Ž 73, 28, kralický preklad).

Spomíname a ďakujeme!

Redakčná rada

Starý ocko, nie dedo

Foto : brat Vladimír Dvořák, október 2007 a s manželkou Ruženkou – 8. 12. 2009, na poslednej spoločnej vianočnej Redakčnej rade časopisu Rozsievač v Bratislave...

Spomínam si na rozhovor so starým ockom, ešte keď som bol prvák alebo druhák na základnej škole. Moji spolužiaci hovorili o svojich dedoch a ja som prirodzene chcel vedieť, kedy sa z môjho starého ocka stane dedo – kedy bude naozaj starý.

To vystihuje obraz, ktorý mám zafixovaný v mysli z môjho detstva, keď si spomínam na starých rodičov.

Vždy mali v sebe istý nevysvetliteľný oheň, ktorí ich podnecoval či do aktívnej činnosti v zbore i mimo neho, alebo do cestovania a poznávania. Častokrát navštevovali iné zbory po Československu a niekedy aj mimo republiky. Ako deti sme nevideli veľký význam odovzdávania pozdravov z týchto návštev. Avšak, ako to už býva, s prichádzajúcimi šedinami chápem aj hodnoty, ktorým dávali prednosť. Škoda, že až s dvadsaťročným meškaním. Nesporne bola pre starých rodičov dôležitá súdržnosť nasledovníkov Pána Ježiša Krista. Naša sloboda a milosť v Bohu nás zjednocuje a prevyšuje politické, národnostné, jazykové alebo akékoľvek iné rozdiely. Dnes, keď s manželkou a deťmi bývame a pracujeme v službe v chudobnej černošskej štvrti v centre Atlanty, nás vždy povzbudí, keď počujeme o tom, čo Boh robí v iných častiach sveta, ale i nášho mesta, a rozumiem tomu. Všetci pracujeme spolu na tej istej vinici, aj keď máme iné poštové smerovacie čísla.

Ďalšia vec, ktorej som predtým nerozumel a dnes to už chápem, je pohostinnosť mojich starých rodičov voči ľuďom v núdzi. Teraz nehovorím len o jednorazovom dare bezdomovcovi alebo príspevku na charitu. V jednom prípade u nich dlhší čas prebýval čerstvo prepustený väzeň, neskôr aj so svojou priateľkou, po tom ako si s ním dlhé roky dopisovali a posielali mu balíky s tým, čo potreboval.

To nie je charita – to je plnenie príkazu: „Miluj svojho blížneho ako seba samého," nech to stojí, čo to stojí.

Starí rodičia pre mňa zosobnili to, kým má cirkev byť v tomto ohľade. Starý ocko nebol naivný. Vedel, že jeho pohostinnosť bude niekedy zneužitá, že ho to bude stáť čas, peniaze, súkromie, pohodlie, atď...

Napriek tomu, ak človek raz porozumie tomu, k čomu ho Boh volá, niet pre neho cesty späť. Táto pohostinnosť bola jeho poslušnosťou nášmu Spasiteľovi a vykonával ju s radostným srdcom. Pamätám si jednu kázeň starého ocka vo Vavrišove snáď spred viac ako pätnástich rokov. Kázal na verš z evanjelia Jána 12, 26: „Kto mi slúži, nech ma nasleduje."

Tento verš mám odvtedy vrytý v pamäti a ešte dnes počujem hlas starého ocka, ako ho číta. A čítal ho ako niekto, kto má skúsenosti aj so službou aj s nasledovaním.

Ďalšou oblasťou, v ktorej mi starý ocko stojí za vzor, je manželstvo. Nepoznám nikoho iného, kto by bol taký oddaný svojej manželke, ako bol on – v dobrom i v ťažkom. Vždy spolu.

Nikto z nás jemu blízkych nezabudneme na jeho zmysel pre humor. Ukončím jednou spomienkou z detstva: Pri nedeľnom obede u starých rodičov všetci jeme fantastickú kuraciu polievku – teda všetci okrem starého ocka. Keď sa ho stará mamička opýtala, či mu polievka nechutí, odpovie, že sa nedá jesť, a krúti hlavou. Starej mamičky sa to dotklo a my sme začali vyšetrovať príčinu. Vysvitlo, že ktokoľvek prestieral stôl (pravdepodobne jedno z nás detí), zabudol priložiť lyžicu k jeho tanieru.

Na tejto príhode sa aj po dvadsiatich rokoch smejem. Dnes nám starý ocko chýba, ale miesto smútku nad stratou sa sústreďujeme na všetko, čo sme počas jeho života od neho získali a oslavujeme Boha za milosť, ktorú nám dal skrze jeho život.

Spomienka vnuka Andreja pri pohrebnej rozlúčke s bratom V. Dvořákom

Naozaj?

„V každom čase v Duchu proste vo všetkých modlitbách a prosbách. Pritom bdejte so všetkou vytrvalosťou a prosbou za všetkých...“ (Efezanom 6, 18).

Naozaj **v každom čase**?
Aj v čase, keď pre hroziacu pandémiu nemôžeme byť spolu, platí, že to máme robiť spolu a za veriacich na celom svete? Ale ako? Táto otázka zamestnávala moju myseľ, keď som v našom zbore chystala Svetový deň modlitieb baptistických žien.
Keď sa mi začiatkom septembra 2020 dostal do rúk materiál z Celosvetovej únie baptistických žien, podľa ktorého sme sa mali modliť, bola som veľmi dotknutá. Tento deň vznikol v povojnovom období, keď zverstvá druhej svetovej vojny rozliali toľko nenávisti medzi ľudí, že aj kresťanky mali zábrany spolu sa modliť. Spoločná meditácia nad modlitbou Pána Ježiša, modlitbou OTČE NÁŠ, ich však začala meniť, zjednocovať a viesť k túžbe spolu stáť pred *Jahve-rof'echa – Hospodinom, ktorý uzdravuje.*
Áno, uzdravuje aj tie naše pokazené, pošramotené vzťahy tak, aby JEHO svätosť bola zjavná. Pán Ježiš mi otvoril oči a smela som vidieť: Veľmi potrebujeme presne takéto uzdravenie v Cirkvi Pána Ježiša aj my dnes. Teraz, v čase množiacich sa diskusií a nezhôd ohľadne riešenia situácie s pandémiou COVID-19 to potrebujeme.
V tomto období nových opatrení a následného plošného testovania a možných ďalších obmedzení sa bez spoločnej modlitby nezaobídeme. Pane Ježišu, Tvoje Slovo nás vyzýva, že **v každom čase**..., ale ako to urobiť, aby sme neporušovali zákony, a predsa boli spolu?
Neváhala som, a aj keď nikto nevedel, čo bude v pondelok 2.11. 2020 (Svetový deň modlitieb baptistických žien je každoročne určený na prvý pondelok v novembri), začala som pripravovať spoločné modlitby.

Ak by sme sa nemohli stretnúť, treba rozmnožiť materiál s modlitebnými predmetmi – to zvládnem.
Ale zišla by sa aj mapa kvôli predstave, za koho sa modlíme.
Ako to urobiť, aby ju sestry videli?
Vďaka za moju úžasnú sestričku Zuzku, ktorá sa s tým pohrala. Našla, preložila a dokonca s manželom aj vytlačili nádhernú mapu. Brat Peťo, ktorý rozposiela zborové maily, sa postaral, aby aj mapu, aj materiál dostali sestry zo zboru v elektronickej podobe, a brat Filip osobne rozniesol tento materiál tým sestrám, ktoré mail nemajú. A tak už len stačilo obvolať sestry, aby sa prihlásili, kedy sa môžu modliť.
Podľa ich možností sme vytvorili modlitebné dvojice či trojice, pridelila som im jednu z únií, za ktorú sa budú modliť, a sedemhodinová modlitebná reťaz bola pripravená. Každú hodinu sme sa striedali a modlili za jednu úniu. Niektoré sestry (ktoré mali negatívny Covid test) sa zišli po dve-tri spolu v zbore. Ďalšie, ktoré sa či už pre vek nezúčastnili testovania, alebo boli v karanténe, sa modlili cez telefón. Vďaka Pánovi Ježišovi aj za neobmedzené volania!
Ako to dopadlo? No, bolo to iné ako rok predtým (pozri foto), ale bolo to obohacujúce. Naše vlastné problémy sa akosi zmenšili, stali sa banálnymi a naše vzájomné vzťahy sa upevnili.
Ducha Božieho, ktorý nás na modlitbách spájal, nevieme opísať, tak aspoň pár fotiek. Božie slovo nás už stáročia vyzýva, aby sme si nerobili plány (Jakub 4, 13 – 14), a dnešná doba mu dáva za pravdu. Preto, ak bude Pán chcieť a budeme žiť, pridaj sa aj ty, milá sestra, milá priateľka, 1. 11. 2021 k modlitbám tisícok žien po celom svete, aby moc vzkrieseného Pána Ježiša Krista bola zrejmá.

Za sestry z Košíc
D. Čurillová

Modlitba viery

„Modlitba je mocná – je to úžasné,
aj keď všetko padne – Boh nás povedie.
Modlitba je mocná – každé srdce uzdraví,
keď sa modliť začneme
On jasnú odpoveď pripraví...“
(úryvok z piesne)
Na svete je aj mnoho ľudí, ktorí sa modlia.
Jedni k živému Bohu,
iní k mŕtvym bohom
– vytesaným z kameňa, či z dreva...
A mnohí si myslia,
že modlitba je spôsob,
ako dostať od Boha všetko, čo chceme.
My ľudia máme veľké túžby,
nároky a chceme všeličo...
Boh všetko počuje a odpovedá:
- niekedy mlčaním
- niekedy cez Božie slovo
- niekedy skrze priateľa, brata,
či sestru...
- niekedy povie: áno
- niekedy povie: nie
Každé Božie dieťa vie,
že modlitba je vyjadrením dôvery
v Božiu moc,
v Božiu múdrosť,
v Božiu milosť.
Ďakujem Ti, Pane môj,
za dar modlitby,
ktorý môžem denne používať.
Ďakujem,
že Ti môžem veriť,
že Ťa môžem prosiť,
že Ta môžem chváliť,
že Ti môžem ďakovať.
Chválim Ťa,
lebo Ty počuješ...
K Tebe môžem prichádzať
s vďakou,
chválou,
s prosbou
kedykoľvek a kdekoľvek.
Ďakujem,
že o mne vieš
a dáš mi to, čo je potrebné.
Viem, že Tvoje rozhodnutie
je to najlepšie pre mňa.
Ďakujem, že Ti smiem dôverovať
a v každej chvíli očakávať na Teba...

Jarka Rečníková

Bezpečné cesty... Cesta do Izraela, príbeh 2.

Na ceste z Jeruzalema k Jordánu schádzate z hory do údolia. Za normálnych okolností je hora neúrodná a dolina úrodná. Tu schádzate z úrodných vrchov do neúrodnej doliny a posledným úrodným vrchom je Olivová hora. Za ňou je už púšť. Z času na čas sa aj tieto miesta zazelenajú, ako sme videli aj my. Ale len na pár týždňov v roku a potom je všade sucho, skala a piesok. A to aj napriek sladkej jordánskej vode. A potom sa Jordán vlieva do Mŕtveho mora. Mŕtve more nie je hyperbola, názov naozaj nepreháňa. Niektoré moria majú 8-percentný obsah soli, Mŕtve more jej má 30 percent. Nič v ňom nežije. Takmer to isté platí aj pre pôdu. Je slaná a neúrodná. Jedno, čomu sa darí, sú datle. Zo slanej zeme vyrastá datľa sladká ako med. Tento med z datlí a púštne koníky boli potravou pre Jána Krstiteľa.

Toto okolie Jordánu – neúrodná pôda, ktorá tvorí hranicu medzi Izraelom a Jordánskom – je pokryté mínami. V čase, keď medzi sebou bojovali, bolo toto územie mínovým poľom. A vlastne aj dodnes je. Je len niekoľko sprístupnených ciest, ktoré vás privedú k brehu Jordánu. Tie sú bezpečné. Všetko ostatné je obohnané ostnatým drôtom a životu nebezpečné.

Aj náš život vyzerá veľmi podobne. Je vlastne len jedna skutočne bezpečná cesta. Tá, po ktorej nezablúdime a dostaneme sa do cieľa.

Jediná, na ktorej nečíhajú míny. „Ja som cesta...“ (Ján 14, 6). Samozrejme, že to neznamená cestu ružovým sadom bez chorôb a nástrah. Ale bezpečná je z pohľadu našej večnosti. Pri Jordáne sú všetky

miesta obohnané drôtom. V našom živote nás vedie Božie slovo. Je to ako dvojitá čiara – ani dvojitá čiara nie je múr, ale má rovnaký význam. Ani Božie slovo nás od mín neochráni, ak ho neposlúchneme, ak sa my sami nepodriadime. Nie je ako plot, ktorý sa ťažko prelezie. Ale je úplne rovnako dôležité. A to ani nie pre našu časnosť, ale pre celú večnosť.

Lýdia Podobná
foto Vladimír Malý

Jak se modlit za marnotratné syny a dcery

Marnotratným synem či dcerou je člověk, kterého milujeme, který poznal Pána Ježíše, a přece se od Něj odvrátil k pokušením tohoto světa. Jeho „svobodná“ vůle se staví proti Bohu. Bůh k víře nikoho nenutí, ale můžeme přivolávat na pomoc Pána Ježíše, aby dotyčnému pomohl navrátit se zpět k Boží lásce.

Jak podotkla Ruth Bell Grahamová v kapitole „Marnotratné děti a ti, kteří je milují“ (Zaměřeno na rodinu - Focus on the Family, 1991, str. 150) – „ani kdybyste procházeli hnízdem sršňů, nepřimělo by vás to jít proti své svobodné vůli, pouze byste mohli být ochotni uprchnout.

Zde je pár biblických strategií pro modlitbu za naše milé:

• Hloží - trnitý plot (Oz 2, 8) – Ozeášovi Bůh řekl, aby se oženil s prostopášnou ženou, která jej bude podvádět. Pak jej poučil, ať se modlí za nepříjemné okolnosti, které jeho ženě zahradí cestu k hříchu. Tato modlitba pomohla Ozeášovi porozumět Božím pocitům, když ho lidstvo zrazuje.

• Provázky milování (Oz 11, 4) – Bůh i nadále prokazuje hřešícím lidem laskavost v naději, že je opět přitáhne k sobě. Je třeba, abychom si nepřestávali vzájemně prokazovat pozitivní milost a modlit se, aby Pán přiváděl marnotratným dětem do cesty jiné lidi, kteří jim projeví soucit, kteří je přivedou zpět k Boží lásce.

• Citlivé svědomí (2 K 4, 2) – Božská pravda se projevuje v lidském svědomí. Modlíme se za aktivaci vnitřního smyslu marnotratných dětí pro to, co je správné a co nesprávné, aby poznaly rozdíl mezi morálním a nemorálním.

• Spoutání satanskou zaslepeností (2 K 4, 4) – Hřích je do té míry prost jakékoli logiky, že jej vždy doprovázejí nějaké lži, jimiž ďábel hříšníka klame. To je obzvláště bolestivé, protože lži v sobě často zahrnují i pomluvy očerňující právě ty, kteří se za marnotratné dítě modlí anebo představují v jeho životě spravedlivou autoritu.

• Andělé, kteří zahradí cestu (Nu 22, 22) – Jako Bůh poslal anděla, aby se Bileámovi postavil do cesty za hříchem, můžeme i my prosit o anděla, který odradí naše milé od cesty k hříchu. Třeba je od ní neodvrátí, ale znechutí jim ji.

• Andělé k jejich ochraně (2 Kr 6) – Jako se Elíša modlil, aby jeho služebník uviděl, že kolem nich jsou strážní andělé, můžeme se i my modlit za ochranu našich milých před nebezpečím, jemuž jsou vystaveni kvůli svému hříchu.

• Aby se od nich vzdálili démoni (Mt 15, 22) – Kananejská žena se modlila za svou dceru, která se sama za sebe modlit nemohla, a démon ji opustil. Tam šlo o nemoc, ne o hřích; v případě modlitby za vysvobození svévolně hřešícího člověka je proto naše autorita menší. Máme však přinejmenším možnost aktivitu démonů omezit.

• Vylití Ducha svatého (Jl 2, 28) – Bude vylit nejen na oddané věřící, nýbrž na všeliké tělo. Tedy i na naše vzpurné přátele a rodinné příslušníky. Oheň Ducha může na něčím těle vyvolat palčivou bolest, je to ale pořád lepší, než kdyby na dotyčného vůbec nezapůsobil.

• Připomínky od Ducha svatého (J 14, 26) – Ježíš se modlil, aby Duch svatý připomínal učedníkům, čemu je učil. Takovou schopnost Duch svatý má. U člověka, který učení Páně poznal, ale žije jako odpadlík, se můžeme modlit, aby mu Duch svatý připomínal, co v minulosti slyšel, i když se v současnosti o tyto věci nezajímá.

• Znechucení žádostivosti (Nu 11, 20–34) – Bůh dal dětem Izraele maso, po kterém dychtily, ale ještě během jídla lidé prožili znechucení. Většina marnotratných dětí se od Boha odvrací kvůli žádostivosti těla. Můžeme se modlit, aby pro ně tyto choutky ztratily přitažlivost.

• Znechucení u smilníků (2 S 13, 15) – Jakmile se Amnón zmocnil Támary, ihned se

mu žádost změnila ve zlomyslný chtíč. Mnoho odpadlíků jejich takzvaní „milenci" odvrhnou. Modlete se, aby je jejich partneři v neřesti opravdu odvrhli a odhalili jim tak rozdíl mezi chtíčem a láskou.

• Změna směru, kterým se ubírá jejich srdce (Př 21, 1) – Bůh podle Bible dokáže změnit směr, jímž se ubírá královo srdce, stejně jako obrací tok řeky. Nad svou vůlí má každý svrchovanou autoritu, Bůh však má své cesty, jak na člověka zapůsobit a přesvědčit jej, aby učinil správné rozhodnutí.

• Nechat je jít svou cestou (Sd 14, 4) – I když hřích NIKDY není Boží vůlí, Bůh někdy dovolí, aby si marnotratné dítě vyrazilo do světa, protože to patří k Božímu plánu většího dobra. Je možné, že se takový mladý člověk dosud závisející na víře druhého potřebuje dostat mimo jeho vliv, aby si sám či sama určila, čemu bude věřit. Ani biblickému marnotratnému synu jeho otec v odchodu nebránil.

• „Zjevení v prasečím chlívku" (Lk 15) – Nastane okamžik, kdy marnotratný syn v situaci, kdy vše promrhal, „půjde do sebe" a uvědomí si, že by mu bylo lépe, kdyby se vrátil k Otci. Můžeme se modlit, aby k takovému zjevení došlo co nejdříve.

A také bychom měli všemožně zajistit, aby marnotratné dítě vědělo, že bude kdykoli vítán/vítána zpět s otevřenou náručí.

• Zkáza těla (1 K 5, 5) – Pavel se modlil, aby byli zatvrzelí hříšníci vydáni satanu, následkem čehož budou nuceni se potýkat s ničivými důsledky svého hříchu a to je přivede ke spáse duše. Děti ze zbožných rodin obvykle něco „postihne" hned na začátku jejich hříšného směřování. Je to součást Boží milosti, která jim má pomoci k pokání.

• Sami se posvěcujte (J 17, 19) – Je třeba, abychom jako přátelé a příbuzní marnotratných dětí vyvinuli mimořádné úsilí a zachovali si obzvláště čisté srdce. Čistota našeho srdce jim přímo či nepřímo pomůže, aby čistotu svého srdce opět nalezli i oni.

• Otče, odpusť jim (Lk 23, 34) – Mnohé činy, kterých se takový marnotratník dopouští, dělá s plným vědomím. Určité jejich procento však vždy koná z neznalosti, ošálen pokušeními světa. Vyprošujeme jim Boží odpuštění, a to ještě dříve, než sami nastoupí cestu pokání. Mějte se na pozoru, ať vůči někomu z těch, na něž jste „vynaložili" lásku, nezahořknete. Nenechte si srdce zanedbat zášti.

I při bolesti a obavách máme žít ve víře. Věříme, že to, za co se modlíme, se opravdu stane (Mk 11, 23). Je mnoho zaslíbení, která naše děti přivedou zpátky domů a k Pánu (Jr 31, 17, Iz 49, 25). Vyhlašujme je ve víře!

Poté, co jsme vykonali a promodlili vše, co jsme mohli, stůjme pevně (Ef 6, 11–14). Mám na mysli tu dlouhou řadu let, kdy si byl Jákob „jist", že Josef je po smrti. Byla to nesnesitelná situace. A pak poznal, že Josef žije! Ať vypadá situace sebehůř, Bůh je vždy věrný.

Ašer Intrater

Co je vidět a co je skryté

„Varujte se konat skutky spravedlnosti před lidmi, jim na odiv. Jinak nemáte odměnu u svého Otce v nebesích. Když prokazuješ dobrodiní, nechtěj budit pozornost, jako činí pokrytci v synagogách a na ulicích, aby došli slávy u lidí. Amen pravím vám, už mají svoji odměnu. Když ty prokazuješ dobrodiní, ať neví tvá levice, co činí pravice, aby tvé dobrodiní zůstalo skryto, a tvůj Otec, který vidí, co je skryto, ti odplatí" (Mt 6, 1–4).

Přemýšlíme-li o samospravedlnosti, můžeme vidět, že se dotýká mnoha oblastí našeho života a projevuje se na našem chování. Samospravedlivý člověk touží někde v hloubi svého srdce po lidském ocenění a obdivu, dojít slávy u lidí. To nám také napovídá verš z evangelia podle sepsání Matouše 6, 1–4. Vyjadřuje varování před skutky samospravedlnosti a popisuje lidí (farizeje), kteří prokazují dobrodiní veřejně a okázale, aby došli slávy u lidí. Písmo nás nabádá, abychom činili dobrodiní tak, že ani naše levá ruka nemá vědět o tom, co činí pravá, aby naše dobrodiní zůstalo skryto. Vždyť náš Otec v nebesích vidí, co je skryto, a odplatí. Jednání ve skrytosti si žádá hodně pokory, skromnosti a důvěry v Boha. Bohaté firmy rády dávají na odiv své bohatství. Není to tak dávno, kdy jsme viděli na jevišti stát dva muže, držící v rukou obrovský šek na 400 000 Kč. Všichni jim tleskají, obdivují jejich ochotu dárcovství. Jak jsou ti lidé štědří a dobří! Jak to musí hřát u srdce, takový obdiv lidí! Další den se ještě objeví fotografie a obsáhlý článek o této firmě i v denním tisku. Nechci nikomu upírat jeho soucit s jinými a nezištné dávání, ale mnohdy bývají pravé motivy podobného chování hluboko skryté, zatímco navenek vypadají ušlechtile a krásně. O takových Bible praví, že už mají svoji odměnu. Dále jsou v šesté kapitole Matoušova evangelia popsáni lidé, zvaní pokrytci. Ti se s oblibou modlí v synagogách a na nárožích, aby byli lidem na očích. Je to podobné, jako s dáváním. Pán Bůh vidí, jestli se modlíme skrytě ve svém pokojíku, a opět je zde napsáno, že odplatí. Zastavila jsem se u slova „pokrytci". To znamená, že se něčím na povrchu pokrývají, přikrývají, přiodějí se, dalo by se říct rouchem samospravedlnosti, která je viditelná, aby zakryli to, co je uvnitř: svoje sobectví, hřích... Avšak Bůh nám říká, že přioděl rouchem spásy ty, kdo Mu patří. Všechny hříchy a viny jim odpustil. Sláva lidí rychle pomine. To už mnoho lidí zažilo. Také Pán Ježíš, když vjížděl na oslátku do Jeruzaléma, to zažil. Stejní lidé, co mu při vjezdu do města házeli na cestu ratolesti a svoje pláště, zanedlouho křičeli: „Ukřižuj ho." Říká se: Lidská sláva, polní tráva. A je to pravda. Tráva uschne a hodí se ke spálení.

Marie Horáčková

Boj o zaslíbení

V roce 1948 vyhodily arabské síly do povětří čerpací stanici, která zásobovala vodou Jeruzalém. To se stalo pouze několik měsíců poté, co se stal stát Izrael realitou. Odříznutím od zásobování vodou se je nepřátelé snažili izolovat, aby se sen o židovském státu rozptýlil a zemřel. O sedmdesát let později Izrael stále existuje a nepřátelům se jejich výprava očividně nepodařila.

Co se týče mě a vás, měli bychom si uvědomit, že právě o toto se bude pokoušet nepřítel v našich životech. Mesiáš nás varoval, že utajenost a rozvrácení jsou postupem práce nepřítele. V Podobenství o rozsévači je zaseto semeno, což je Boží slovo.

A jakmile je zaseto, přicházejí ptáci a snaží se ho sezobnout, ještě předtím, než zakoření. Vysvětluje význam:

„Toto jsou ti podél cesty, kde se rozsívá slovo: Když je uslyší, hned přichází satan a bere slovo do nich zaseté"(Mk 4, 15).

Ptáci jsou připodobněni k našemu nepříteli, který chce vzít to semeno předtím, než má

čas vzklíčit a zapustit kořeny v našem srdci. Nechce, aby neslo ovoce, a pokouší se předčasně ukončit to, co Bůh dělá v našich životech, ještě předtím, než to začne. Chce ukrást zaslíbení, předtím, než se uskuteční, abychom zvedli ruce nahoru ve znamení naší porážky.

Když Bůh uzavíral smlouvu s Abrahamem v Genesis 15, Bible říká, že ty oběti byly rozpůleny a položeny naproti sobě. Než je mohl pohltit oheň, slétali se na ně dravci a Abraham je musel odhánět, což znamená, že za to musel bojovat. Když nám Bůh učiní nějaké zaslíbení, budeme za něj někdy muset bojovat, protože nepřítel chce přijít a ukrást nám to. Izrael musel bojovat za to, aby se z něj stal národ, i když to, že dojde k jeho znovuobnovení, bylo předurčeno shůry. Stejně tak i my jsme dostali zaslíbení, která jsou posvěcena Jeho Slovem, ale musíme být ochotni za ně bojovat. Budeme někdy muset odhánět dravce a držet se toho, co nám Stvořitel zaslíbil.

Pavel psal Filipským, že máme běžet k cíli, abychom získali nebeskou cenu, jíž je povolání v Kristu Ježíši (Fil 3, 14). A když se za tím ženeme, je zde zdůrazněno, že je vůči nám kladen odpor. Jinými slovy, to, k čemu jsme byli povoláni, nebude snadné; bude to o to nejtěžší, co kdy budeme dělat. Tento boj nevyhrajeme kulkami nebo bombami, ale modlitbou, poslušností a tím, že Mu budeme důvěřovat navzdory tomu, co se může dít okolo nás. Musíme vytrvat a ti, kteří vytrvají, zvítězí.

Bill Cloud

Milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému

(Ř 8, 28)

Toto je verš, který i mnoha věřícím dělá vážné problémy. Je tomu skutečně tak? Lze to brát doslova? Alespoň někdy ano!

Bylo to již dávno, v hluboké totalitě, počátkem šedesátých let minulého století. Studoval jsem posledním rokem na gymnáziu (tehdy Střední všeobecně vzdělávací škole) a připravoval jsem se na přijímací zkoušky na konzervatoř – obor klarinet. Původně jsem chtěl studovat architekturu (a jít tak ve šlépějích svého otce), ale na poslední chvíli jsem si to rozmyslel a k radosti rodičů – zejména matky, která si vždy přála, abych se věnoval hudbě – jsem se přihlásil na konzervatoř. Rodiče pro mne v tomto ohledu udělali maximum, a díky svým známostem mi zařídili, aby mne na přijímací zkoušky připravoval profesor, který na konzervatoři vyučoval a u něhož jsem měl nadále studovat. Pilně jsem cvičil a věřil, že u zkoušek obstojím a budu přijat. Nutno ještě poznamenat, že v tom roce se na obor klarinet hlásilo více než třicet uchazečů a přijato jich bylo jen šest. No a já jsem mezi nimi nebyl! Nebral jsem to nijak tragicky, tak to za rok zkusím znovu a třeba se to už povede, ale zejména moje matka z toho „byla špatná" a dělala si o mne velké starosti. Bylo totiž nutné jít někam na rok „do práce" a pak to zkusit znovu. Opět ze známosti bylo něco domluveno – tentokrát prostřednictvím mého spolužáka, nikoliv aktivitou rodičů – a sice mechanik v opravně elektrospotřebičů. Avšak zase to nevyšlo, protože, jak se ukázalo, to bylo nedorozumění a já bych se nejprve musel elektromechanikem vyučit!
A tak jsem nakonec, už v polovině září, nastoupil jako nádeník na stavbě silnic, na pracovišti, kterému šéfoval můj bratránek. Máti z toho byla celá zničená, k čemu že mi to bude dobré, a co když si tam poraním ruce a nebudu pak moct hrát a tak podobně. Znáte to, matky jsou někdy až příliš starostlivé. Musím říct, že to pro mne byla v jistém smyslu docela tvrdá škola, ale užitečná. Asi čtvrtina zaměstnanců té stavby byli bývalí trestanci, a většinou to byli lidé – řekněme „hrubšího zrna". Můj první pracovní příkaz, který jsem od mistra dostal, ani nemohu opakovat, protože z cca deseti slov, která obsahoval, byla asi třetina dosti vulgárních!

Až doposud jsem se pohyboval v prostředí zcela odlišném – věřící rodina více méně intelektuálně a umělecky zaměřená, pražský vinohradský sbor BJB, rodinní přátelé byli kultivovaní a slušní lidé, střední škola, která tehdy pro mne znamenala celkem bezstarostný život. Zkrátka život tak říkajíc „v rukavičkách". Až nyní jsem měl možnost poznat i tu drsnější stránku života, to, jak by také mohl můj život vypadat. A tato „studená sprcha" přinesla po cca dvou měsících své ovoce v podobě rozhodnutí odevzdat svůj život zcela Pánu Ježíši! Jak jsem již řekl, vyrůstal jsem ve věřící rodině, v láskyplném prostředí, po hmotné ani duševní stránce mi nic nechybělo, byl jsem v podstatě již dávno „věřící", - ale rozhodnutí vydat svůj život cele Pánu, to jsem stále odkládal. Stále jsem se k tomu nedokázal odhodlat, i když v minulosti jsem již několikráte prožíval při evangelizacích silné nutkání zvednout ruku. Když jsme pak o tom v listopadu po křtu v rodinném kruhu hovořili, mohl jsem již matce říct: „Vidíš, k čemu to bylo dobré, že jsem se nedostal na konzervatoř? Pokračování více méně bezstarostného studentského života by mi asi takový rozhodující impuls nepřineslo!"

Na jaře jsem se na druhý pokus na konzervatoř již dostal a po obdržení oznámení, že jsem na školu přijat – bylo to počátkem dubna – jsem zaměstnání ke konci dubna ukončil a následovaly moje nejdelší prázdniny v životě (celkem 4 měsíce!). Když jsem pak nastoupil na konzervatoř a trochu se seznámil s novým prostředím, tak jsem si teprve uvědomil, jak bylo moje rozhodnutí svěřit život do rukou Pána Ježíše před nástupem na konzervatoř důležité! Školní prostředí na základní škole je asi všude stejné nebo podobné. Střední škola, kterou jsem absolvoval, byla svým způsobem trochu výjimečná. Byla vedena velmi přísně, řekl bych, že tam vládl až „vojenský" režim. Každé ráno v 7:45 jsme všichni museli nastoupit před školou do skupin podle tříd a pak teprve následoval postupný přesun do budovy. Neexistovalo přijít do školy pozdě, protože u vchodu byla vždy služba, která nemilosrdně zapisovala každého opozdilce, který přišel později než v 7:45, a následovala poznámka do žákovské knížky. Kouření na záchodě ve škole byl přímo „zločin", za který by asi hrozil vyhazov ze školy. Tehdy začínala móda krátkých sukní a širokých spodniček (jenom těsně pod kolena! – minisukně přišly až později) a zažili jsme např. scénu, kdy jedna naše spolužačka přišla takto oblečená do školy a navzdory skutečnosti, že to byla dcera velvyslance (v které zemi, to si už nepamatuji), tak ji ředitelka školy okamžitě poslala do ředitelny převléknout a sundat širokou spodničku...
Nyní jsem přišel na konzervatoř a to byla vyšší střední umělecká škola, kde vládla naprostá svoboda a tolerance. Nutno dodat, že to byla střední škola smíšená, tedy že tam byli žáci, kteří přišli rovnou z deváté třídy základní školy, a také žáci již s maturitou. V některých předmětech jsme se pak setkávali společně. Tedy mládež zcela „nezralá" a ta poněkud „zralejší". Kouření na záchodech i jinde bylo zcela běžné a nikdo to nepostihoval, někdy si šel pan profesor společně zakouřit se svými žáčky (i těmi „nezralými"). Když se někomu nechtělo jít na vyučování, tak se šlo místo toho do hospody na pivo (někteří kantoři nepsali ani docházku, takže postih v podobě neomluvených hodin vůbec nehrozil). Ve škole se běžně pohybovaly mladé studentky baletního oddělení v přiléhavých trikotech (a většinou to byly dívky velmi hezké), a nejednou jsem byl svědkem toho, jak se takto oděná baletka vrhla na schodišti školy nějakému spolužákovi do náručí se slovy: Miláčku...
Inu, prostředí skutečně poněkud bohémské a pro nezralého mladého člověka plné nejrůznějších nástrah a pokušení. A tady jsem si teprve v plné míře uvědomil, jak to mohlo být i pro mne „nebezpečné", kdybych se do tohoto prostředí dostal jako neobrácený, bez biblických morálních „mantinelů".
A tak jsem mohl po prvních zkušenostech znovu své matce připomenout, k čemu to bylo dobré, že jsem se napoprvé na konzervatoř nedostal.
A ve škole? Několikráte se mi stalo, že někdo ze spolužáků mi řekl: „Co to je s tebou, seš nějakej jinej, nechodíš s náma do hospody, nekouříš, nepiješ, proč?" A tak, aniž bych se snažil navodit vhodnou situaci, byla zde příležitost ke svědectví: „Proč? – protože jsem svůj život svěřil do Boží režie a nemusím už hledat žádné náhražky ani krátkodobý únik z šedé reality. Protože moje nynější realita je mnohem krásnější, plná naděje a lásky. Protože Pán Ježíš – Boží Syn, se stal mým skutečným přítelem!"

Libor Mathauser

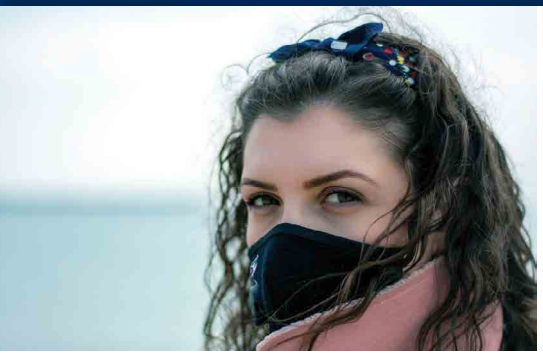

Rúško, ktoré odhaľuje

Nosenie rúška sa stalo akousi novou spoločenskou atrakciou.
Nielen strih a farba rúška rozpráva čo-to o majiteľovi, ale aj to, ako ho kto nosí. Toto nosenie však prinieslo jednu nevídanú príležitosť. Rúško zakrýva väčšinu tváre, a keď na seba neupozorňuje nejakou výstrednosťou, umožňuje jedinečný, ničím nerušený pohľad.
Pohľad do očí.
Pri tomto pohľade do tváre pozorovateľa nijako nevyrušuje všakovaký nos, pestrá paleta úst či nepozorne oholená brada. Rozptyľujúci make-up je tiež ukrytý, a tak nič nebráni plnému sústredeniu sa na pohľad do očí – všimli ste si, aké sú vo svojej podstate krásne?
Ako oči hovoria o majiteľovi? Ako prezrádzajú, čím človek aktuálne žije? Či sa trápi, či smeje... Na stvorenstve a jeho častiach ma udivuje, že nielenže plní svoju funkciu, ale hovorí aj iné veci – a ešte je aj krásne.
To ma inšpiruje robiť svoju prácu nielen kvôli naplneniu jej zmyslu, ale vložiť do nej aj zmysel, ktorý dáva jej zmyslu väčší zmysel. Pretože potom bude moja práca ešte aj krásna. A to nemyslím len na jej výsledok, ale práve na jej priebeh.
Dá sa krása uchopiť rozumom?
Nedá.
Preto sa nedá opísať slovami. Dá sa iba precítiť srdcom, a tak mi skutočná krása niekedy uniká, ak mám v srdci ľad.
Pozývam ťa na dobrodružnú cestu – zapozerať sa do očí rúškovca a objaviť to, čo bolo bez rúška ukryté. Občas potrebujem rúškom veľkorysosti zakryť vyrušujúce okolnosti, aby som si krásu krásy smel vychutnať.
Si myslím.

Tk

Ďalšie príbehy nájdete aj v pokračovaní knihy Zápisky z trolejbusu 2 (Porta libri, 2020), www.porta.sk

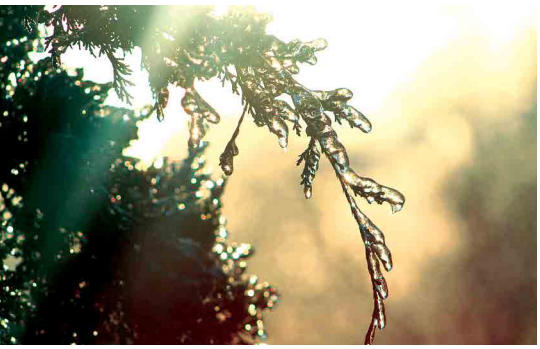

Poutáme se bezpečnostním pásem?

Při zvažování skutečnosti, že bychom mohli být nazváni syny Božími a že se musíme znovu narodit, se naskýtá otázka: Lze považovat malé děti za nevinné? Jen zlý a necitelný člověk se může podívat na tyto malé bytosti a nebýt pohnut tím, jak jsou drahocenné. Jak se může něco tak krásného a zranitelného změnit v tělesnou bytost? Ale nebude trvat dlouho, než dítě začne křičet a dožadovat se toho, co chce a vyžadovat pozornost. Dítě se ve velmi raném věku naučí vybuchovat hněvem, pokud si myslí, že tím docílí svého. Bude se snažit lhát, manipulovat situaci, aby uniklo následkům. Odkud to ty děti mají a kde se tomu učí?
Z Písma víme, že to v nich bylo již při početí, protože my všichni jsme byli počati v nepravosti. A proto rodič musí stanovit pravidla a společnost musí stanovit zákony. Pravidla a zákony stanovují hranice, protože jak jinak by byli rodiče oprávněni korigovat, pokud by zároveň nedefinovali to, co je dobře a co je špatně? Stejně je tomu u stanovení zákonů, platných pro každého občana země. Kdyby děti neměly pravidla, nevěděly by, že je porušují.
Stejně tak dospělí. Vezměte tento příklad a aplikujte jej na to, jak s námi jedná náš nebeský Otec. Dal nám ve svém Slově svoje pravidla a zákony, abychom znali hranice, které definují správné chování.
Pavel napsal: **„Zákon s sebou nese Boží hněv: kde není zákon, není ani přestoupení zákona“ (Ř 4, 15).**
Pavel řekl, že zákon stanovuje hranice a ty nás mají upozornit na to, co je přijatelné chování a co se od nás očekává. Kdyby nebyly žádné hranice, žádné zákony, nevěděli bychom o tom, že nějaké zákony přestupujeme. Kdyby Bůh tyto zákony nestanovil, jak bychom se mohli zodpovídat z něčeho, o čemž jsme nevěděli, že je špatně?
Jenom proto, že ohledně nějaké věci neexistuje žádný zákon, neznamená to, že neexistuje nebezpečí. V naší době se neustále schvalují zákony, protože vzniknou určité situace, které představují potřebu zákona, častokrát kvůli tomu, aby zamezily zranění. V době, kdy jsme byli ještě dětmi, neexistoval zákon připoutat se v autě bezpečnostním pásem. Pamatuji se, že jsem stál na předním sedadle, a když táta začal brzdit, jediným bezpečnostním pásem byla jeho paže. I když v té době na to neexistoval zákon, bylo zde stále nebezpečí. Časem se uzákonila povinnost být v autě připoután bezpečnostním pásem na předním i zadním sedadle. Díky tomu se zachránily životy mnohých. Jen proto, že to je zákon, neznamená to, že je přirozeně špatný nebo má zabraňovat životu. Naopak, naprostá většina zákonů a zejména Boží zákony jsou určeny k tomu, aby život zachovaly, a proto jsou považovány za dobré.
Přesto budou mezi námi vždy lidé, kteří se připoutají jenom proto, aby nemuseli platit pokutu. Je možné, že si neuvědomili záměr zákona? Budou tací, kteří se odmítnou připoutat, protože nevidí tu potřebu. Naopak jsou i tací, kteří se rozhodli poutat i před tím, než začal platit s tím související zákon, protože rozumějí jeho důležitosti. Uvědomují si, že výrobce aut tam dal ty bezpečnostní pásy z určitého důvodu a v jejich prospěch.

Jako děti Abrahama máme činit skutky Abrahamovy (J 8, 39) – ne kvůli obavě, že dostaneme obsílku s pokutou, ale proto, že vidíme hodnotu Božího Slova. Důvěřujeme Mu, že nám dá pokyny, které jsou v našem nejlepším zájmu. Pavel napsal toto:
„Abrahamovi byla víra počítána za spravedlnost. Kdy mu byla započtena? Byl už obřezán, nebo ještě nebyl? Nebylo to po obřízce, nýbrž ještě před ní. Znamení obřízky přijal jako pečeť spravedlnosti z víry, kterou měl ještě před obřízkou. Tak se stal otcem všech neobřezaných, kteří věří a jimž je spravedlnost připočtena. Zaslíbení, že dostane svět za dědictví, nebylo dáno Abrahamovi a jeho potomstvu na základě zákona, nýbrž na základě spravedlnosti z víry“ (Ř 4, 9–11, 13).
V souvislosti, s naším tématem věřím, že bychom se měli poutat bezpečnostními pásy, protože důvěřujeme Tomu, který nám je dal. Měli bychom důvěřovat tomu, že to dělá pro naše dobro, aby zachoval náš život. Neměli bychom je dodržovat pouze ze strachu, že když je porušíme, dostaneme pokutu. Tento druh myšlení připomíná malé děti, které vidí pravidla a hranice stanovené jejich rodiči jako něco, co je má utlačovat a držet „pod palcem“.
Ale když to dítě vyroste, dospěje, uvědomí si, že všechny ty hranice, které mu dali jeho rodiče, byly dány z lásky. Snad v dospělosti ocení, že to, co ho rodiče učili, bylo kvůli tomu, aby mohl žít a naplnit svůj životní potenciál.
Jako Boží lid bychom měli přijmout skutečnost, že nám Otec dal instrukce, které jsou v náš prospěch. Jeho Slovo nám bylo dáno proto, aby podpořilo a zachovalo život v hojnosti a my bychom Ho měli ctít tím, že posloucháme Jeho hlas. Rozhodněme se, že budeme dělat to, co od nás žádá, ne ze strachu z následků, ale proto, že Mu důvěřujeme, a proto, že Ho milujeme. Pamatujte na Ježíšova slova:
„Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, jako já zachovávám přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce“ (J 15, 10).

Bill Cloud, Shoreshim Ministries www.billcloud.

S Ježíšem v kuchyni... (Recept druhý)

Ještě jsem vám nenapsala, že máme s manželem pět dětí. Kdyby mi někdo po svatbě říkal, že jich budu mít pět, tak bych mu to jistě nevěřila. Je to úsměvné, ale je to tak. Věkový rozestup mezi nimi je zaokrouhleně tři roky, jenom u posledního je to pět a půl roku. Nejdřív jsem měla dvě holčičky, na které jsem si chtěla šít různé šatečky, sukýnky, kalhotky a vůbec je nějak zdobit. Velkou pomoc jsem měla v manželově tetě, která moc ráda a hezky šila. Moje princezny jsem měla vždycky moc hezky oblečené. Potom se nám narodili tři synové. Byla jsem tak šťastná a dětí bylo jako smetí. I na chlapce jsem si šila, pletla a háčkovala. V té době to ani jinak moc nešlo. V obchodech mnoho věcí chybělo a mnohé maminky si oblečení na děti vyráběly samy. Jak jsem to vše stíhala, to opravdu sama ani nevím, ale měla jsem spousty nápadů, jak co udělat a také co nejlevněji. Do své práce jsem zapojovala i naše holčičky. Pomáhaly mi párat staré svetry a vlnu namotávat z klubíček na přadýnka a po vyprání znovu do klubíček. Vždy se k nám nějaký starý svetr nějak dostal a vlnu jsem nemusela kupovat. To všechno bylo dost práce a u toho ještě vařit. To se opravdu muselo. Nemusím vám ani psát o tom, že bych raději něco někde motala a připravovala nějakou novou věc, ale vařit se muselo. Polévka je vždy dobré jídlo i pro děti a tak jsem si říkala: Brambory mám ze zahrádky, mrkev taky a ještě tam mám kedlubnu a další ingredience. A už to bylo v hrnci. Cibulka se smaží, bytem to zavoní. „Mami, co dnes bude?" Udělám bramboračku. Vždyť jsem všechno potřebné měla. Dokonce i česnek. Je to výhoda, když si můžete zeleninu vypěstovat na zahrádce. Všechno je v hrnci a už chybí jen sůl. „Jé, sůl, Pane, Ty jsi říkal, jak je důležitá." **„Vy jste sůl země, jestliže však sůl pozbude chuti, čím bude osolena?"** (Mt 5, 13) A hned v tomto okamžiku jsem se potěšila, že jsme tak vzácní a potřební, jako ta sůl. Také beru do rukou majoránku a trošku ji rozemelu mezi dlaněmi, ach, ta vůně... Usmívám se a dávám čichnout dětem. „Ano, já vím, Pane, takto bychom měli vonět, být tou Tvou vůní tomuto světu." Možná nás i trošku přimáčkneš a nebude nám to příjemné, ale ten výsledek za to stojí. A samozřejmě tam nesmí chybět česnek, stačí ho málo a celá polévka je jím okořeněna.
Opravdu, tak málo stačí, aby si nás Pán použil u nás v kuchyni. A výsledek bude nejlepší.

Dana Jersáková

RADOST MÁM

Jsem spasen
milostí předivnou,
v Ježíši Kristu zjevenou –
radost mám,
já vždycky radost mám,
že dítětem Božím jsem se stal.

Bouře když
zlá zuří nad hlavou,
mraky černé táhnou dálavou –
radost mám,
já vždycky radost mám,
že ve skrýši Jeho přebývám.

Vichr když
zaduje ze všech stran
a loďku mou žene v hrany skal –
radost mám,
já vždycky radost mám,
že ve stínu Jeho spočívám.
Až jednou
zavolá mne můj Pán
domů zpět že vrátit se již mám,
radostně
na cestu vykročím,
vždyť se mnou půjde, nebudu sám.

František Zelinka

Bůh je skutečný, ať se cítíš tak nebo onak!

Je snadné chválit Boha, když ti jde všechno v životě jako po másle. Když máš co jíst, máš přátele, rodinu, zdraví a šťastné prožitky. Jenže okolnosti nebývají vždy příjemné. Jak chválit Boha v takové situaci? Co dělat, když je Bůh zdánlivě milióny mil daleko? Nejhlubší uctívání Boha je takové, které zní navzdory útrapám. Když mu děkuješ během zkoušek, když Mu důvěřuješ při pokušení, v utrpení se mu poddáváš a tvá láska k Němu trvá, byť se zdál být na hony vzdálen. Jeden spisovatel jednou podotkl: „V každém vztahu jsou chvíle blízkosti i chvíle odloučení, a i kyvadlo sebedůvěrnějšího vztahu s Bohem se bude vychylovat v obou směrech." Tehdy bývá obtížné Jej uctívat. Bůh chce, aby tvé přátelství k Němu zrálo. Bude je tedy prověřovat obdobími zdánlivého odloučení – chvílemi, kdy to bude vypadat, jako že se tě zřekl, nebo že na tebe zapomněl, kdy máš pocit, že je daleko. Někdo mluvil o těchto dnech duchovní vyprahlosti a pochyb o Bohu jako o „temné noci duše". Krále Davida Bůh nazval ***„mužem podle mého srdce"*** (viz 1 S 13, 14 a Sk 13, 22), a přesto si David občas stýskal nad zdánlivou Boží nepřítomností: *„Hospodine, proč jen stojíš v dáli, v dobách soužení se skrýváš?"* (Ž 10, 1) *„Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil? Daleko spása má, ač o pomoc volám."* (Ž 22, 2)
„Tys přece moje záštita, Bože. Proč zanevřel jsi na mě?" (Žalm 43, 2) Ve skutečnosti ovšem Bůh Davida neopustil, a ani tebe nikdy neopustí. Opakovaně přece zaslíbil: ***„Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu"*** (Žd 13, **5).** Čemu tě Bůh během trápení naučil?

Rick Warren

Na slovenský knižný trh prišlo druhé vydanie Biblie pod názvom *Inšpiruj sa...*

Slovenská biblická spoločnosť po úspešnom uvedení prvej Biblie pod názvom **Inšpiruj sa...** v roku 2019, z ktorej 2000 ks je skoro vypredaných, presne po roku prichádza na slovenský knižný trh s jej druhým rozšíreným vydaním, ktoré je aj v novom farebnom vyhotovení.
Text Božieho slova v tejto knihe je Slovenský ekumenický preklad, 4. opravené vydanie, ktoré má Imprimatur.
Biblia Inšpiruj sa... poskytuje na svojich okrajoch priestor pre kreatívne zaznamenávanie úvah a „umelecké" zapisovanie poznámok. V Biblii sa nachádza viac ako 450 čierno-bielych ilustrácií. Tieto nádherné kresby približujúce verše z Písma vyniknú či už vyfarbené, alebo ponechané v pôvodnom prevedení.

TÚTO BIBLIU CHARAKTERIZUJE:
- Slovenský ekumenický preklad Svätého písma
- Krížové odkazy a vysvetlivky k biblickému textu
- Široké okraje pre zapisovanie osobných úvah a kreatívne „poznámkovanie"
- Viac ako 450 graficky stvárnených biblických veršov, ktoré je možné vyfarbiť

Viac informácií na www.poznamkova.biblia.sk

Moje svedectvo

Volám sa Samuel Elischer, mám osemnásť rokov a som študent na strednej škole. Narodil som sa do kresťanskej baptistickej rodiny, od malička som bol vedený k Bohu, k viere, k poslušnosti. Moju vieru od útleho detstva formovali rodičia, ich vedenie a učenie. Poctivo som každú nedeľu navštevoval miestny zbor a ako dieťa aj besiedku. Na rozdiel od kázní, ktoré boli pre môj rozum a chápanie nezrozumiteľné a nepochopiteľné, bola to práve besiedka, kde som sa začal učiť prvé biblické príbehy o Ježišovi, o spasení a o tom, ako Boh pôsobil a konal v živote ľudí.
Nerozumel som však vôbec tomu faktu, že som hriešny a že kto vlastne je Spasiteľ a ako veľmi Ho potrebujem. Môj detský rozum a zmýšľanie to proste vtedy nevedeli pochopiť. Rodičia tak povedali a ja som im poslušne, bez pochybovania veril.
Prvýkrát som sa začal zaoberať otázkou viery, keď som mal asi deväť rokov. V tomto období bol mojím duchovným mentorom môj terajší švagor, ktorý sa mi často venoval a duchovne ma viedol. Spolu sme si čítavali Božie slovo, modlili sme sa, hovoril mi o evanjeliu pútavou formou, ktorou ma veľmi zaujal. Dokonca mi kúpil aj moju prvú Bibliu.
Priznám sa, že postupne, ako som dospieval, prišli prvé pochybnosti, neistota, nejasnosti, ktorým dodnes musím čeliť a s ktorými ešte stále bojujem. Začal som dospievať, vytvárať si vlastný názor na veci, do môjho zmýšľania vstúpilo kritické myslenie a vlastný úsudok. Otázka antropogenézy, sporné teórie o vzniku sveta, iné náboženské predstavy a teórie, názory, správanie a myslenie spolužiakov a mnoho ďalších faktorov ma výrazne začali ovplyvňovať. Príbeh Adama a Evy či Mojžiša a Árona sa mi stratili v ďalších príbehoch gréckej mytológie či iných fantasy príbehov. Istú dobu som bol zmätený a nevedel som, komu mám veriť, rodičom či učiteľom, spolužiakom či kamarátom v kostole...
Jednoducho povedané, vyšiel som zo svojej bubliny, v ktorej som doposiaľ žil ako naivné dieťa, a bol som konfrontovaný s realitou. Mnohokrát nepochopený pre vieru, pre kresťanské názory, hodnoty a idey som sa dostával do konfliktov so spolužiakmi atď...
Dnes už viem, že každý človek musí prejsť istými fázami dospievania, keď sa viera rodičov stáva jeho osobnou vierou, a tieto kroky nemusia byť vždy jednoduché. Pán ma však aj v týchto chvíľach viedol a ukázal mi svoju milostivú, dobrotivú a nekonečnú lásku.
Hoci presný deň svojho znovuzrodenia nepoznám, bolo to asi v trinástom-štrnástom roku, keď som začal z vlastnej iniciatívy čítať Božie slovo. V tom čase som si uvedomil svoj hriešny pôvod a svoju ľudskú podstatu a potrebu odpustenia hriechov, znovuzrodenia, očistenia a pokánia. Pochopil som, čo je to hriech, aj to, že skrze Krista, Božieho baránka, môžem mať nový život a môžem byť svätý, čistý a nepoškvrnený v Jeho očiach a nemusím byť už viac otrokom hriechu.
Samozrejme, žijem stále vo svojom tele na tomto hriešnom svete, a preto nemôžem povedať, že by som žil svätý život, aj keď po tom celým srdcom túžim.
Uvedomil som si však, aký som hriešnik a že potrebujem vo svojom živote Spasiteľa, Vykupiteľa, pretože odplatou za život bez Neho by bola istá smrť. Uvedomil som si, ako veľmi túžim byť dokonalý ako On, perfektný a bezchybný, láskyplný a dobrotivý, vždy trpezlivý a zdržanlivý. Ježiš sa mi stal vytúženým vzorom, mojím hrdinom, avšak nedosiahnuteľným.
Viackrát ma oslovili niektorí ľudia a odporúčali mi dať sa pokrstiť, ak som zmierený s Bohom, že nie je potrebné na nič čakať, odkladať to na neskôr. Ale nemal som istotu v tejto otázke, mal som strach z ľudí, z verejného vystupovania, z vydávania svedectva, verejných modlitieb, zo zodpovednosti, členstva v cirkvi, účasti na zborových hodinách. Nie som tým najkomunikatívnejším človekom a dodnes mám strach verejne vystupovať pred väčším množstvom ľudí.
Pán mi však ukázal, že v porovnaní s tým, čo pre mňa Ježiš spravil na kríži, je moje verejné svedectvo o tom, ako v mojom živote pôsobí, to najmenej, čo môžem spraviť.
Všetko nebolo hneď také jednoduché. Ako tínedžer som aj naďalej prechádzal ťažkými, emočne búrlivými a napätými, vyhrotenými obdobiami, situáciami, objavovali sa problémy s prvými nenaplnenými láskami, výkyvy nálad, pocity nedostatočnosti, úzkosti, strachu, sebaľútosti či nezmyselnosti života.
Mám pocit, že som niekedy dával pred Boha iné hodnoty, iné osoby, iné potreby a Boh bol niekde v úzadí. Neraz som mu vyčítal, prečo ma postavil do takých životných situácií. Alkoholizmus, fajčenie, pornografia či iné patologické neduhy spoločnosti ma, chvála Bohu, zďaleka obišli. Beriem to ako veľké požehnanie a milosť od Boha a vďačím za to určite aj mojej rodine a dobrým priateľom a tzv. zdravému kresťanskému prostrediu, v ktorom som vyrastal. Bola mi poskytovaná láska, pocit istoty a podpory, a tak som nemusel hľadať útechu v iných hodnotách než v Bohu. Boh mi dal takých priateľov a spolužiakov, že som nemusel piť alebo fajčiť, aby som niečo znamenal.
Ďalší zlom v mojom živote nastal v sedemnástich rokoch, keď som znovu cez jednotlivé udalosti v mojom živote stále viac spoznával Božiu lásku, Jeho vedenie a blízkosť. Určite k tomu prispela pravidelná účasť na stretnutiach mládeže, zúčastňovanie sa na kresťanských výletoch a akciách, priateľstvo s kresťanskými rovesníkmi, participovanie na kresťanskom živote v miestnom zbore...
Boh naplnil moje srdce šťastím, dal môjmu životu význam, organizovanosť, naplnil myseľ pokojom, dal túžbu po každodennom čítaní Božieho slova, ukázal moc a význam modlitby, uctievania, stíšenia, môj život nabral úplne iný rozmer... bol to Boží dotyk v mojom živote. Pochopil som, že je to Božie plánovanie, že môj život má zámer, cieľ, smerovanie, nie som dielom náhody, že všetko, čo sa deje, má zmysel, aj keď to spočiatku nevidíme. Nedá mi v tejto súvislosti nespomenúť moje kardiologické problémy, ktoré vyvrcholili v auguste roku 2019, keď som bol počas jednej epizódy natoľko vystrašený, že sa môj život môže v jednom okamihu skončiť, až som bol nútený zistiť príčinu týchto problémov. Vynárali sa mi v hlave otázky typu: Čo by so mnou bolo? Kam by som šiel?
Po týchto skúsenostiach som si začal život oveľa viac vážiť. Pán ma doviedol ku kardiológovi, ktorý je zhodou okolností kresťan. Bol ku mne veľmi zhovievavý a trpezlivý. Prešiel som kompletným vyšetrením kardiovaskulárneho systému. Diagnostika poruchy nebola jednoduchá, všetko bolo navonok v poriadku. Dostal som špeciálny prenosný prístroj na meranie EKG, ktorý som však nemohol mať u seba na neobmedzenú dobu. Bol som skeptický a obával som sa, či budem mať prístroj na sebe práve vtedy, keď sa zopakuje ďalšia epizóda. Zotrvali sme v modlitbách a Pán sa postaral o to, že som mal prístroj práve vtedy, keď prišiel ďalší záchvat. Lekár mi diagnostikoval srdcovú chybu a už poslušne, avšak v zovretí čakám na operáciu srdca. Pán mi dal istotu, že aj v tejto náročnej situácii ma sprevádza a nič nenechá na náhodu, že sa o svoje deti stará, lebo ich miluje.
Aj tieto udalosti výrazne prispeli k tomu, aby som mohol verejne vyznať, že Ježiš Kristus je môj Pán, vysloviť Mu poslušnosť a dať sa pokrstiť podľa Jeho vzoru. Uvedomujem si, že krst samotný ma nespasí a po krste sa môj hriešny život nekončí, naopak, začína sa ešte väčší boj a zápas s hriechom, pokúšaním a boj so svojím starým ja. Mám však privilégium byť dnes tu a povedať, že som Jeho učeníkom a že Ho milujem a túžim Ho celým srdcom, mysľou, silou i dušou nasledovať.

***„S Kristom som ukrižovaný. Už nežijem ja, ale žije vo mne Kristus. A život, ktorý teraz žijem v tele, žijem vo viere v Božieho Syna, ktorý ma miloval a vydal seba samého za mňa“* (Gal 2, 20).**

S. E.

Inzerát

Nabízím ubytování v rodinném domě pro 6–8 osob, v podhůří Jeseníků v obci Vikýřovice, na vlakové trase Olomouc - Kouty nad Desnou. Blízko do hor (lyže v zimě, turistika i cyklo v létě). Možnost parkování na pozemku.
Více informací na tel.: + 420 608 451 995, e-mail: vera.jersakova@centrum.cz

Věra Jersáková

Recenzia Marek Orko Vácha: **LOĎ**, Brno: Cesta 2020 (3. vydanie)

„Někdy stojí za to projít se po krajině jen tak. Jít přírodou a zapomenout na všechno vzdělání, na učebnice a knihy, na veškeré teorie a názory. Jít jen tak, bez předběžných soudů, bez předsudků, jako když se člověk právě narodí, namáhavě otevře oči a poprvé se kolem sebe rozhlédne. Na chvilku si zahrát hru na to, že nejsou žádné sepsané pravdy, nejsou knihy, není žádný text a není žádný jiný člověk. Nejsou argumenty ani protiargumenty, nejsou teze ani stanoviska."

Predstavte si chôdzu na Zemi ako prehliadku plávajúceho zámku: *„na stěnách obrazy mraků, tapisérie jednorožců, vzorky parket, ano, každá krajina s jiným vzorem, sochy skalních štítů, zlato ranního svítání a šperkovnice z vykládaného dřeva. Kolem tanečního parketu se čeří fresky květin, tapisérie motýlů, zápasících s vánkem, a svícny z křišťálu."*

Knižka, ktorá vás volá vydať sa spolu s autorom na dobrodružnú plavbu a ešte raz a celkom inak preskúmať svoju loď (Zem), na ktorej sa plavíme v nekonečnom tmavom vesmíre. Kniha má tri časti. Prvá nesie nádych existenciálnej úzkosti spojenej s predstavami evolúcie, jej prázdnoty, nezmyselnosti, chýbajúceho hlasu, niekoho, uvedomenie si, že som tu a dokážem milovať, ale v pustom prázdnom svete nie je koho milovať.

Príbeh života, túžby a sny, smútok a zúfalstvo sa hrajú na javisku, ale nie je nikto, kto by sa na hru pozeral. Alebo predsa len? Som tu, trápim sa, ale prečo? V druhej časti odpoveď neprichádza priamo, zato vidím život, ktorý bujnie a vzniká všade okolo mňa. So životom však prichádza bolesť a smrť, ruka v ruke, ako nerozluční priatelia. Bolestné precítenie krutosti života bez poukazovania na hriech. Pretože načo aj. Poznať odpoveď neznamená prestať cítiť ťažobu nad faktom, že *„velké tajemství života je vykoupeno neméně velkým tajemstvím smrti, nevysvětlitelným a až neuvěřitelným mystériem utrpení."* Uvedomenie si, že všetci žijeme na hroboch tých, čo zomreli, že svet je nekončiaci tanec smrti, že možno pochopiť, ale nikdy sa zmieriť s tým, že smrť jedného znamená život toho druhého. Ale hmota, z ktorej som aj ja a ktorá je všade naokolo, tvorí, rozmnožuje sa, klíči, rastie.

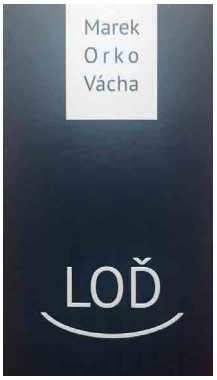

V tretej časti sa začína zdať, že za tým všetkým niekto je, prvá pieseň, melódia, ktorej som súčasťou, že nie náhodný tvar môjho tela a tváre, ale obraz niekoho, po kom som, Slovo, ktoré som aj ja, a sila slov a hmoty, keď sa stretnú, zamilujú a vytvoria malý svet, z ktorého vznikne tretí. Že kompas a mapu cesty Niekto položil na kapitánsky mostík, stačí si ju vziať a rozprestrieť plachty.

Ráchel Orvošová

Manželstvo je „beh na dlhé trate".

Bezpečný priestor sa vo vzťahu „nevytvorí sám". K pocitu a realite pohody, prijatia, dôvery a rešpektu prispievame svojím každodenným správaním, malými či väčšími rozhodnutiami a budovaním dobrého zmýšľania a prístupu k partnerovi.

Ako sa môžete zapojiť do kampane 2021

BEZPEČNE V MANŽELSTVE?

- ✓ **Zúčastnite sa** na niektorej z akcií vo vašom okolí – meste alebo obci.
- ✓ **Zorganizujte aktivitu** pre manželov vo „Valentínskom týždni" 2021.
- ✓ **Šírte symbol kampane** NTM 2021 – záchranné koleso – medzi svojimi známymi a priateľmi.

Viac sa dozviete na našom webe: **www.ntm.sk**

Ak by ste mali nejaké otázky, môžete nám napísať na: **info@nasemanzelstvo.sk**

Témata/témy časopisu Rozsévač/Rozsievač 2021: Biblický šatník /oblečenie (kresťana)

Číslo 05 2021 – Vyzleč zlosť - obleč si *trpezlivosť* (Ž 37, 7 – 8, Jk 1, 21, Ef 4, 31 – 32) Uzávierka 5. 2. 2021
Číslo 06 2021 – Vyzleč rúhanie sa - obleč si *pokoru* (Pr 3, 34, Ž 10, 3 a 17, Ef 4, 31 – 32) Uzávierka 5. 3. 2021
Číslo 07-8 2021 – Vyzleč si nenávistné reči - obleč si dobrotivosť (Pr 17, 27, Ef 4, 29 a 32a) Uzávierka 5. 4. 2021

„Perníčky"

Matouš 16:18
A já ti pravím, že ty jsi Petr, a na té skále vybuduji svou církev a brány podsvětí ji nepřemohou.

Stanice BJB Pustá Rybná se nachází v blízkosti hlubokých lesů. Při návštěvě této stanice jsme sem rádi chodívali na vycházky, vedli rozhovory s bratry a sestrami, přijímali vyučování a rady do života, zatímco naše děti si hrály v lesním potoce nebo sbíraly borůvky. Dodnes vidím a slyším jejich radostné cákání a stavění hrází. To víte, děti by v potoce nejraději trávily celé odpoledne, ale my měli před sebou ještě jiný cíl. Chtěli jsme vidět „Perníčky". Přiložená fotografie bratra Vladimíra Fajmona z Pusté Rybné zobrazuje skalní masiv v lesích s tímto názvem. Jedná se o autentické místo, kde se za dob temna tajně po nocích scházeli křesťané. Jak nám prozradila jedna sestra, získaly skály svůj název na památku PERNÝCH CHVIL, které zde tehdy křesťané často zažívali, když po nich slídili nepřátelé a dostali se k nim nebezpečně blízko.

Skály jsem si prohlížela s velkým respektem a v nitru jsem děkovala Bohu, že mne zasadil do dnešní doby a ne do doby pronásledování křesťanů.

Marie Horáčková a Vladimír Fajmon, BJB Vysoké Mýto

POSLEDNÍ DOBA

Ivana Kultová

Ve státech vraždí, ničí „pro ideje“.
Na Bílé Rusi rdousí svobodu.
V Asii, v Africe se hrůzné dílo děje
z půlměsíce a jeho „národu“.

Po světě virus davy lidí sklátil,
snad antikrist již brousí si tu meč.
Starý drak řádí - začíná už znáti,
že vše se chýlí pro poslední zteč.

Však Ty jsi vítěz nad vrahy i „bohy“,
hřích smyl jsi krví, bránu otvíráš:
kéž hlavu, Pane, zvedne lid tvůj mnohý,
vždyť ví, že věnec vítězů Ty máš!

Ať navzdor ďáblu nekácí se strachem
a s odvahou Tvé slovo zvěstuje,
vždyť říše zlého stojí před svým krachem
a kdo Tě pozná, ten se raduje.

Namísto strachu modlitba a víra,
namísto beznaděje – naděje.
S tím ať Tvůj lid meč Ducha věrně svírá
a šíří slovo, které mocné je.

Za fotografie publikované v tomto čísle pekne dakujeme. Ich autormi sú: Marie Horáčková, Vladimír Malý, Milan Uhrin, Ján Kováčik, Maroš Kohút, Toma Magda, Peter Orvoš, Pavel Makovini, Daniel Plett, Danny Jones. Foto: © Andrew Mayovskyy / Adobe Stock a archív redakcie. Grafické riešenie obálky Lýdia Bodnárová.